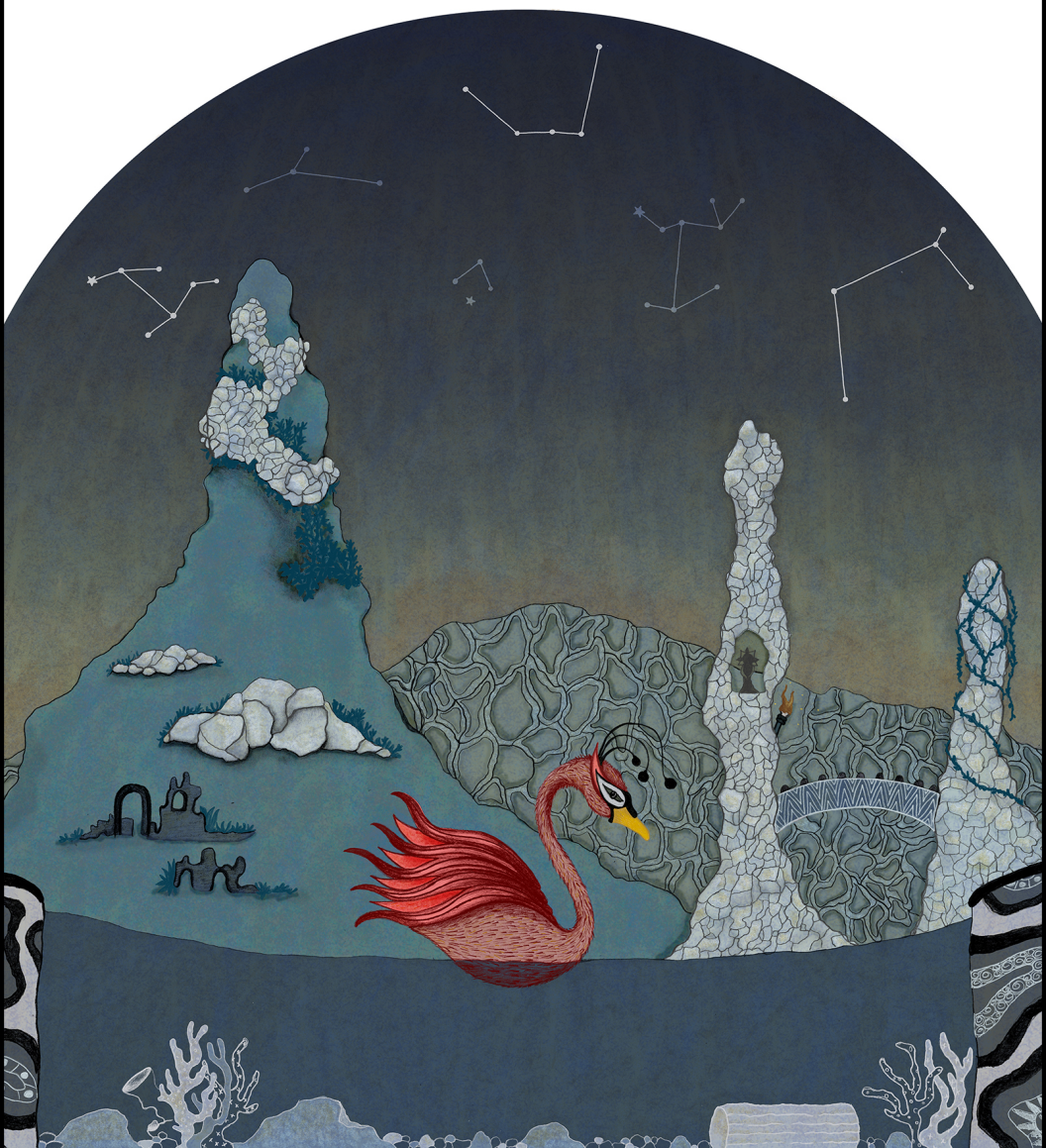

Το τελευταίο δηλητηριώδες άσμα ενός
Κόκκινου Κύκνου

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Το Τελευταίο Δηλητηριώδες Άσμα Ενός Κόκκινου Κύκνου

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Published by NZK, 2014.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΣΜΑ ΕΝΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

First edition. July 22, 2014.

Copyright © 2014 Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

ISBN: 978-1310320453

Written by Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

για τη Ροδάνθη

Εξώφυλλο: Nora

Γλωσσική επιμέλεια: Άσπα Ματζιάρη

Γραμματοσειρά εξωφύλλου: Caviar Dreams (Lauren 'Nymphont'
Thompson)

Το Τελευταίο Δηλητηριώδες Άσμα Ενός Κόκκινου Κύκνου

Το τραγούδι των κύκνων γεννάται πορεύεται και πεθαίνει. Και μέχρι να συναντήσει την Πηγή ο Ίσανδρος δεν είχε ποτέ του παρατηρήσει πόσο μοιάζει το συναίσθημα της εμμονής μ' ένα κύκνιο άσμα. Είχε καταφέρει να σωπάσει τη δική του εμμονή, έστω και για λίγο, περιπλανώμενος μέσα στην καταιγίδα. Το σκοτάδι της προσκόλλησης συχνά καταφθάνει κρυμμένο μέσα στην ατμόσφαιρα της σιωπηλής, απαλής νύχτας. Γι' αυτό κι εκείνος χρησιμοποιούσε την καταιγίδα της σκέψης και τ' ουρανού για να διώχνει την ύπουλη αυτή νύχτα.

Στο τελείωμα της βροχής είχαν απομείνει μοναχά οι τυχαίες λάμψεις των αστραπών να γεμίζουν τον νυχτερινό ουρανό. Ο άνεμος δεν ούρλιαζε πια, ούτε γέμιζε τα τζάμια του αυτοκινήτου με φύλλα, λάσπες και νερό. Το τοπίο είχε καθαρίσει γύρω του. Μπορούσε να διακρίνει στο βάθος τη γαλάζια οροσειρά του νότου, που από πίσω της κρυβόταν η απέραντη θάλασσα, όπως την αποκαλούσαν πολλοί.

Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βγήκε έξω, ήρεμος πια. Ανατρίχιασε. Το συμπαγές κρύο που άφησε πίσω της η καταιγίδα, δεν ενδιαφερόταν καθόλου για την καλοκαιρινή εποχή στην οποία είχε εισβάλλει. Λόγω της εποχής, εκείνος φορούσε μόνο ένα λεπτό μαύρο παντελόνι και μια κοντομάνικη πράσινη μπλουζά. Άφησε την πόρτα του οδηγού ανοιχτή κι ακούμπησε με την πλάτη στο αμάξι. Σήκωσε το βλέμμα προς τον ουρανό, έκλεισε τα μάτια του και ξεφύσησε ανακουφισμένος. Η εμμονή του ήταν και πάλι αδύναμη. Η ταραχή που του προκαλούσαν οι εικόνες στην καρδιά είχε, για άλλη μια φορά, περάσει. Η καταιγίδα -μέσα κι έξω- είχε κοπάσει αφήνοντας πίσω της ζημιές, αλλά και ηρεμία. Επέτρεψε ένα μικρό κουρασμένο χαμόγελο να σχηματιστεί στα χείλη του. Μόνος κι εκτονωμένος,

άφησε τον εαυτό του να βυθιστεί στο ήρεμο σκοτάδι. Ανάμεσα στο μαλακό θρόισμα των φύλλων ξεχώρισε το δειλό, σιγανό τραγούδι ενός πουλιού. Πιθανότατα κάποιος νεαρός τίρενος, που 'χε μείνει μόνος, αναζητούσε να βρεθεί ξανά με το είδος του.

Ίσως και να τον πήρε ο ύπνος για λίγα δευτερόλεπτα, δεν ήταν σίγουρος. Πάντως, όταν άνοιξε τα μάτια του βρισκόταν ακόμη ακουμπισμένος στο πλάι του αμαξιού του. Ο νυχτερινός ουρανός είχε καθαρίσει αρκετά, ώστε να φαίνεται αχνά το όριο του γαλαξία. Κάπου μέσα στο αστρικό χάος, μια μικρή, πορτοκαλιά κουκκίδα έλαμπε μοναχή. Ήταν ο Ημίας, το φωτεινότερο άστρο του σύριου αστερισμού. Δεν ήταν συνηθισμένο προνόμιο για τους κατοίκους του νάνου πλανήτη Δσιν το να έχουν την ευκαιρία να θαυμάσουν το ξεχωριστό φως του Ημία.

Ασυνήθιστη ήταν και μια άλλη μελωδική φωνή που τράβηξε την προσοχή του. Σήκωσε την πλάτη του από το πλάι του αυτοκινήτου και στάθηκε ακίνητος μέσα στο σκοτάδι. Ξεχώριζε τον κάθε ήχο που περνούσε μέσα από τα αυτιά του, προσπαθώντας να εντοπίσει τη μελωδία ξανά. Ήταν πολύ σύντομη, τόσο που αμέσως γεννήθηκε μέσα του η αμφιβολία για το αν πραγματικά άκουσε κάτι.

Πριν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα η μελωδία ξανακούστηκε. Κρυμμένη μέσα στο σκοτάδι, υψηλότερα από το επίπεδο στο οποίο στεκόταν εκείνος, προερχόμενη από κάπου πίσω του, πέρα από τη δεξιά μεριά του δρόμου, συνόδευε διακριτικά το τραγούδι των νυχτερινών πουλιών. Έκλεισε τα μάτια του κι ανάγκασε το μυαλό του να αναλύσει τη φωνή. Δεν ήταν μελωδία μουσικού οργάνου. Έβγαινε από ζωντανά χείλη. Θηλυκά χείλη. Και σταμάτησε ξανά. Άνοιξε τα μάτια του.

«Ποια είσαι;» ψιθύρισε.

Τα βήματά του τον καθοδήγησαν σχεδόν στα τυφλά, καθώς αναζητούσε ένα μονοπάτι προς τη μελωδία. Μετά από αρκετά βήματα, ακούμπησε κρύα, υγρή πέτρα. Το φως των αστεριών καθρεφτιζόταν επάνω στις εναπομείνανες σταγόνες βροχής που χάιδευαν τον σκληρό βράχο. Άνεμος σφύριζε στιγμιαία από τ' αριστερά του, τραβώντας του την προσοχή.

«Υπάρχει άνοιγμα εκεί» σκέφτηκε.

Προχώρησε προς τ' αριστερά, ψηλαφώντας παράλληλα με τα χέρια του το βράχο, αναζητώντας το άνοιγμα. Όταν το εντόπισε, παρατήρησε πως ήταν αρκετά φαρδύ ώστε χωρούσαν να το διασχίσουν δύο άτομα πλάι-πλάι. Έκανε λίγα βήματα προς τα μέσα κι ο άνεμος σφύριξε πάλι, περνώντας από πάνω του αυτή τη φορά. Υπήρχε κάποιου είδους μονοπάτι μπροστά του, το οποίο ανηφόριζε. Από 'κει πάνω ερχόταν ο άνεμος. Ψηλά, στο τέλος του μονοπατιού, το φως των αστεριών γινόταν εντονότερο.

Με προσοχή, προχώρησε λίγα βήματα επάνω στο μονοπάτι. Το χώμα ήταν μαλακό κάτω από τα πόδια του, αλλά όχι υγρό. Σαν να μην το άγγιξε καθόλου το νερό της βροχής. Το τραγούδι του τίρενου δεν ακουγόταν πια. Κι οι φωνές των υπόλοιπων πλασμάτων της φύσης είχαν πάψει. Μόνο το σφύριγμα του αέρα γέμιζε τη σιωπή γύρω του καθώς διάβαινε την ανηφόρα. Στη μέση της διαδρομής, ο αέρας έφερε μαζί του ένα άρωμα που συναντούσε για πρώτη του φορά, αλλά η αίσθηση που ανέδιδε του ήταν πολύ γνωστή. Πριν προλάβει να το σκεφτεί περισσότερο, είχε ήδη φτάσει στην άλλη άκρη του μονοπατιού. Ο άνεμος είχε μαλακώσει και το σφύριγμά του είχε μειωθεί. Κοντοστάθηκε με τα μάτια κλειστά. Ο αέρας ήταν πολύ διαφορετικός εκεί. Γνώριμος και ξεστός, παρά το κρύο που επικρατούσε στην ατμόσφαιρα. Κι ήταν πλημμυρισμένος από ένα άρωμα, που ήταν λες κι είχε φτιαχτεί ειδικά για εκείνον και το παρελθόν του.

Έκανε δύο βήματα ακόμη και πέρασε σ' έναν ανοιχτό χώρο. Περισσότερο αστερόφως τρύπωσε μέσα απ' τα σύννεφα και τον βοήθησε να διακρίνει όσα υπήρχαν γύρω του. Στα δεξιά του σηκώνονταν ακόμα ψηλότερα η βουνοπλαγιά. Προς τα αριστερά του η επιφάνεια που πατούσε εκτείνονταν ακόμα παραπέρα, σχηματίζοντας ένα πλάτωμα που κατέληγε σε γκρεμό. Ίσια μπροστά του έβλεπε ένα νέο μονοπάτι, ανηφορικό όπως το προηγούμενο, το οποίο έστριβε προς τα δεξιά και κατόπιν χανόταν πίσω από τη βουνοπλαγιά.

«Είναι ολόκληρο βουνό» μονολόγησε, καθώς περιεργαζόταν το τοπίο ολόγυρά του.

Πήγε και στάθηκε στην άκρη του πλατώματος. Κοιτάζοντας προς τα κάτω, μάταια προσπαθούσε να εντοπίσει το δρόμο από τον οποίο είχε φτάσει.

Γύρω από το βουνό έβλεπε μόνο σύννεφα. Ξεκινούσαν από το έδαφος κι έφταναν ως τον ουρανό, όπου άνοιγαν τρύπες σε τυχαία σημεία κι επέτρεπαν στο φως των αστεριών να περάσει από μέσα τους.

Κι ενώ κοίταζε τα σύννεφα που κάλυπταν το εμμέσθενο εκείνο βουνό, άκουσε δυνατό θόρυβο, από μεγάλα φτερά, να 'ρχεται, όχι από πολύ μακριά. Μια σκιά πετάχτηκε κι εκείνος σάστισε, κάνοντας λίγα βιαστικά βήματα προς τα πίσω, χαμηλώνοντας το κεφάλι με τα χέρια μπροστά για προστασία. Δεν πρόλαβε να την αντικρίσει, μιας κι η σκιά πετούσε όλο και πιο ψηλά, ώσπου εξαφανίστηκε πίσω από την πλαγιά του βουνού, παραπέρα από το ανεξερεύνητο, ανηφορικό μονοπάτι.

Αμέσως έριξε το βλέμμα του προς το μέρος απ' όπου είχε πεταχτεί η σκιά. Ο χώρος καλυπτόταν από αραιή ομίχλη. Δεν την είχε παρατηρήσει πριν. Όσο περισσότερο την κοίταζε, τόσο καλύτερα την αντιλαμβανόταν τα μάτια του. Σκέφτηκε για μια στιγμή κι ύστερα αποφάσισε. Περπατώντας αργά, προσεκτικά, πέρασε στην ομίχλη.

Ένωσε την ατμόσφαιρα να γεμίζει με κάποιου είδους πένθιμη υγρή συμφωνία καθώς μια σκοτεινή λίμνη αποκαλυπτόταν μπροστά στα μάτια του. Τα νερά της δεν αντικατόπτριζαν το αστερόφως, σαν ένας καθρέφτης που δεν αφήνει το φως να τον αγγίξει. Οι εξωτερικοί ήχοι είχαν εξαφανιστεί. Ήταν λες κι η ομίχλη κρατούσε τη λίμνη αποκλεισμένη από τον υπόλοιπο κόσμο, περιβάλλοντάς την με την ανακουφιστική σιωπή που ακολουθεί τον θάνατο. Ο Ίσανδρος ένωσε τη μεγάλη ανάγκη να κλείσει τα μάτια του και ν' αφεθεί στην ηρεμία της παράξενης λίμνης. Και τη στιγμή που ετοιμαζόταν να το κάνει, η μελωδική φωνή ακούστηκε για άλλη μια φορά. Ξαφνιασμένος, σάρωσε με την ακοή του τον περιβάλλοντα χώρο. Η πηγή της μελωδίας βρισκόταν απέναντι, στην άλλη άκρη της λίμνης.

Σήκωσε το βλέμμα του και προχώρησε με βιαστικά βήματα, έχοντας την όχθη της λίμνης στα αριστερά του και την ομίχλη στα δεξιά του. Σκέφτηκε πως ίσως περπατούσε στις αδιέξοδες στοές κάποιου ονείρου. Κι όσο πλησίαζε την πηγή της μελωδίας, τόσο περισσότερο ταίριαζε μέσα στο μυαλό του η εξήγηση του ονείρου, καθώς όλα γύρω του έμοιαζαν ακίνητα κι ατέλειωτα. Ωστόσο, δεν πέρασε πολλή ώρα μέχρι να φτάσει στην πηγή. Κι εκεί ήταν

που, αν επρόκειτο για όνειρο, θα ξυπνούσε. Όμως, καθώς ο Ίσανδρος βρισκόταν στον πραγματικό κόσμο, παρέμεινε στη θέση του ξύπνιος. Καθώς στεκόταν και κοιτάζε, προσπαθούσε να καταλάβει. Στην άκρη της λίμνης, με τα πόδια βουτηγμένα στο νερό και τα χέρια ακουμπισμένα στο μαλακό χώμα, καθόταν μια γυναίκα.

Στη λίγη ώρα που την παρατηρούσε αμίλητος, εκείνη δε γύρισε να τον κοιτάξει. Ήταν προφανές, όμως, πως είχε αισθανθεί την παρουσία του. Κρατούσε το βλέμμα της καρφωμένο στα σκοτεινά νερά της λίμνης. Κάτω από το σχεδόν ανύπαρκτο αστερόφως, τα μαλλιά της επέμεναν να ξεχωρίζουν κατακόκκινα, φτάνανε κάτω από το στήθος της και κρύβανε το πρόσωπό της. Το μοναδικό της ρούχο ήταν κάποιου είδους λευκός χιτώνας, ο οποίος κάλυπτε το σώμα της από το λαιμό και κάτω.

Εκείνη είχε αμέσως καταλάβει ότι ο Ίσανδρος βρέθηκε σε αμηχανία. Ίσως και να την φοβόταν. Σχεδόν ένωθε μέσα στο στήθος της τα συναισθήματα που τον κυρίευαν. Θυμήθηκε πώς είχε νιώσει εκείνη όταν πρωτογνώρισε το βουνό. Χωρίς να μετακινήσει το βλέμμα της από τα σκοτεινά νερά της λίμνης, αποφάσισε να του μιλήσει.

«Δεν ήρθαν σήμερα. Τους κάλεσα ξανά και ξανά, αλλά δε θέλουν να εμφανιστούν. Ίσως εξαιτίας σου.»

Ο Ίσανδρος έριξε μια αγχωμένη ματιά τριγύρω, συναντώντας μοναχά ομίχλη. Τα μάτια του έπεσαν ξανά στη γυναίκα. Με μεγάλη επιφύλαξη και προσοχή κάθισε κι εκείνος στην όχθη της λίμνης, όχι πολύ κοντά στην άγνωστη. Διάλεξε μια απόσταση με την οποία ένωθε ασφαλής.

«Ποιοι δεν ήρθαν;» ρώτησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

Η γυναίκα έστριψε το κεφάλι κι έριξε το βλέμμα της επάνω του. Ρίγος τον τύλιξε μόλις την αντίκρισε. Η ίριδα και η κόρη του αριστερού ματιού της ήταν κατακόκκινες. Προσπάθησε να μείνει ψύχραιμος αλλά τα διάπλατα ανοιχτά μάτια του τον είχαν ήδη προδώσει. Καθώς, όμως, παρατηρούσε περισσότερο το πρόσωπο της γυναίκας, διέκρινε κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με την εικόνα που είχε μέχρι στιγμής για εκείνη. Η γυναίκα ήταν θλιμμένη. Τα χείλη της μελανιασμένα, το πρόσωπό της χλωμό και ταλαιπωρημένο. Δεν μπορούσε να είναι παροδικό αυτό που τη βασάνιζε. Είχε

το πρόσωπο στο οποίο η θλίψη ζει για χρόνια, πολλά χρόνια. Ένα πρόσωπο που η μοναξιά το καταλαμβάνει και το κάνει δικό της, αφήνοντάς το έρμαιο στην άγρια πορεία του χρόνου.

Εκείνη τον κοίταζε χωρίς να δώσει απάντηση. Κάτι ψιθύρισαν τα χείλη της, μα οι λέξεις δεν ακούστηκαν πέρα από τα δικά της αυτιά. Δεν έπαιρνε τα μάτια της από πάνω του.

Ο Ίσανδρος δεν ήθελε να επαναλάβει την ερώτησή του, φοβούμενος μήπως την ενοχλήσει.

«Πού βρίσκομαι;» είπε, προσπαθώντας μάταια να ακουστεί άνετος.

Η γυναίκα αγρίεψε τη ματιά της και την πήρε βιαστικά από πάνω του, καρφώνοντας ξανά το βλέμμα στη σκοτεινή λίμνη.

«Βρίσκεσαι σ' ένα νεκροταφείο ονείρων...» είπε θυμωμένη.

Ο άντρας μαζεύτηκε.

«...Αν είσαι τυχερός» συμπλήρωσε η γυναίκα.

Για αρκετά λεπτά η σιωπή ανάμεσά τους ήταν δυσάρεστα άβολη, για εκείνον τουλάχιστον. Δεν μπορούσε να ξέρει τι ένιωθε η μυστήρια γυναίκα. Όσπου τα παράξενα μάτια της έπεσαν επάνω του ξανά. Το αισθάνθηκε, αλλά δεν γύρισε να την κοιτάξει. Παρέμεινε προσηλωμένος στη λίμνη.

«Εσύ βρήκες το βουνό ή σε βρήκε εκείνο;» ρώτησε η γυναίκα.

Ο Ίσανδρος κράτησε το βλέμμα του ακούνητο.

«Αν ρωτάς να μάθεις τον τρόπο με τον οποίο έφτασα ως εδώ, τότε η απάντηση είναι πως έψαξα. Προσπαθούσα να εντοπίσω την πηγή μιας μελωδίας, την οποία τώρα πια υποθέτω πως τραγουδούσες εσύ.»

Έμεινε σκεπτική για λίγες στιγμές.

«Ωστε εσύ βρήκες το βουνό, λοιπόν» συμπέρανε η γυναίκα.

«Τι εννοείς λέγοντας ότι εγώ βρήκα το βουνό; Πώς αλλιώς μπορούσε να συμβεί;» ρώτησε με αληθινή απορία, αλλά δεν έλαβε απάντηση.

Άφησε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα κι ύστερα γύρισε προς το μέρος της.

«Εσύ πώς βρέθηκες εδώ;» είπε, αλλά η γυναίκα δεν ήταν πια εκεί. Του φάνηκε πως στο βάθος η ομίχλη μετακινούνταν, αγκαλιάζοντας μια άσπρη μορφή που γρήγορα χάθηκε μέσα της.

Αφήνοντας πίσω του την ομιχλώδη λίμνη παρατήρησε πως το αστερόφως είχε σχεδόν εξαφανιστεί. Η νύχτα έμοιαζε να μην τελειώνει πουθενά. Δεν μπορούσε να υπολογίσει πριν από πόσες ώρες είχε σκοτεινιάσει, ήξερε όμως ότι το πρώτο φως της ημέρας είχε ήδη αργήσει να φανεί. Περπατώντας, βρέθηκε πίσω στο μονοπάτι στην πλαγιά του βουνού. Κοίταξε προς τη μεριά όπου το μονοπάτι ανηφόριζε και χανόταν στη στροφή. Ο άνεμος είχε φέρει πάλι μαζί του εκείνο το οικείο άρωμα. Ήταν το ίδιο άρωμα που μύρισε όταν εισήλθε για πρώτη φορά στο βουνό. Του έκαιγε γλυκά τη μύτη, σαν επιθυμητή φλόγα.

Κατάφερε να φτάσει ως τη στροφή του μονοπατιού κι εκεί σταμάτησε. Ένιωθε πολύ καταβεβλημένος για να το ακολουθήσει. Όλη η κούραση από την ένταση και την ταραχή που είχε πριν ακόμα μπει στο αυτοκίνητό του κι όσα προστέθηκαν αργότερα άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια και βάρυναν το μυαλό και το σώμα του. Δεν είχε κουράγιο για να επιστρέψει στο αμάξι του αλλά, από την άλλη, ίσως και να μην ήθελε. Είχε βρεθεί σ' ένα μυστήριο βουνό, είχε περπατήσει στις όχθες μιας αλλόκοτης λίμνης κι είχε συναντήσει μία -πιθανότατα ασταθή- γυναίκα με ασυνήθιστα, σχεδόν τρομακτικά μάτια. Κι όμως, κάτι στην ατμόσφαιρα του βουνού του πρόσφερε μια αίσθηση ασφάλειας. Ένιωθε κάποιου είδους ξεχασμένη ζεστασιά εκεί, όπως αυτή που νιώθει το νεογέννητο μωρό στην αγκαλιά της μητέρας του. Άφησε τον εαυτό του ελεύθερο και κάθισε στην ανηφορική στροφή του μονοπατιού με την πλάτη ακουμπισμένη στη βουνοπλαγιά. Παραδομένος στον παγωμένο άνεμο, βυθισμένος στην ασφάλεια του άγνωστου αρώματος που τον πλημμύριζε απ' έξω κι από μέσα, έκλεισε τα μάτια κι αποκοιμήθηκε.

Ένα ζεστό χέρι έπιανε το δικό του καθώς ήταν καθισμένος στο γραφείο του. Ήταν Εκείνη. Έτσι την αποκαλούσε μέσα στο μυαλό του, αφού δεν άντεχε να προφέρει ή να θυμάται τ' όνομά της. Η γυναίκα για χάρη της οποίας είχε φτάσει μέχρι την ομιχλώδη ψυχή του εμμέσθενου εκείνου βουνού. Ο θάνατός του και η αναγέννησή του, αποτυπωμένα στο πρόσωπό της. Ο χώρος γύρω από το γραφείο ήταν θολωμένος από αόρατη ομίχλη. Μόνο το πρόσωπο Εκείνης ήταν καθαρό μπροστά του. Και, παρόλο που φωτεινό

χαμόγελο κοσμούσε τα χείλη της, ο Ίσανδρος μέσα του έτρεμε και καίγονταν, σαν ν' αντίκριζε δαίμονα. Τα χρυσαφένια μαλλιά της έγιναν φωτιά. Τα γαλαζοπράσινα μάτια της έλαμψαν δυνατότερα από αστέρια. Αισθανόταν το σώμα του πυρακτωμένο ολούθε. Η γυναίκα άνοιξε τα χαμογελαστά της χείλη για να του μιλήσει. Το μυαλό του σφίχτηκε απότομα. Ένωσε να σκάει και να καταρρέει ο κόσμος γύρω του με τον συνηθισμένο εκκωφαντικό, αλλά και βουβό θόρυβο των ονείρων.

Άνοιξε τα μάτια του. Ψηλά, τα σύννεφα είχαν αραιώσει κι ο ουρανός δεν ήταν πια τελείως σκοτεινός. Στο χαμηλό μέρος του διέκρινε ένα δειλό λυκόφως. Κρύωσε. Οι μύες του είχαν χαλαρώσει κατά τη διάρκεια του ύπνου και το σώμα του είχε από ώρα παραδοθεί στη χαμηλή θερμοκρασία. Δεν βιάστηκε να σηκωθεί ή να φύγει. Το εμμέσθενο βουνό τον αγκάλιασε ξανά μ' εκείνο το άρωμα το οποίο δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Ένωθε ασφάλεια μέσα στις σκιές.

Μέσα από το αχνό, μωβ-πορτοκαλί πέπλο που το φοβισμένο λυκόφως έριχνε στο βουνό, όχι πολύ μακριά από εκεί που καθόταν, διέκρινε έναν σκουρόχρωμο όγκο με σχεδόν κυκλικό σχήμα που ξεχώριζε από το υπόλοιπο περιβάλλον. Σηκώθηκε και πλησίασε τον παράξενο όγκο. Ήταν μια πέτρινη πινακίδα, σκαλισμένη με το χέρι επάνω στην πέτρα του βουνού. Στο κάτω μέρος του πέτρινου κυκλικού δίσκου κάποιος είχε σκαλίσει ένα μαραμένο άνθος, το οποίο ήταν σπασμένο ακριβώς στη μέση. Στα πλαϊνά της η πέτρινη πινακίδα ήταν στολισμένη με ένα κεφαλαίο γράμμα σε κάθε μεριά, *σίγιο* στ' αριστερά και *ένπιο* στα δεξιά. Στο επάνω μέρος ήταν σκαλισμένη η φράση «*Εξ' ής*», που στην αρχαία γλώσσα του Δσιν σήμαινε *άπό τις στάχτες*. Ο Ίσανδρος αναρωτήθηκε αν πράγματι το παράξενο μνημείο βρισκόταν στο βουνό από την αρχαία ακόμη εποχή. Γρήγορα, όμως, επικέντρωσε την προσοχή του στο κέντρο του πέτρινου δίσκου. Παρατήρησε πως εκεί μέσα μπορούσε να δει το πρόσωπό του. Ή, τουλάχιστον, κάποιο πρόσωπο. Όσο πιο προσεκτικά κοίταζε, τόσο σιγουρευόταν πως δεν ήταν το δικό του.

Για μια στιγμή, ο άνεμος έφερε μαζί του μικρές καύτρες από ξύλο και μερικά ματωμένα άνθη. Έτσι αποκαλούνταν τα κόκκινα χνούδια που

ταξίδευαν ασταμάτητα στον αέρα και κολλούσαν σε όποιο σημείο ακουμπούσαν. Ο Ίσανδρος τα αναγνώρισε.

«Κόκκινοι κλέφτες» είπε από μέσα του, καθώς σήκωνε χαμογελαστός το χέρι του στον αέρα, αφήνοντας ένα άνθος να κολλήσει στα δάχτυλά του. Ήταν το όνομα που χρησιμοποιούσε για 'κείνα τα άνθη όταν ήταν μικρός. Ξαφνικά θυμήθηκε πως την τελευταία φορά που είδε έναν κόκκινο κλέφτη, ήταν τη μέρα που συνάντησε για τελευταία φορά Εκείνη. Τίναξε απότομα το χέρι του και γρήγορα έστρεψε το βλέμμα του μακριά από τα άνθη. Πάνω στην απότομη κίνηση τα μάτια του έπεσαν σ' ένα αδύναμο, πορτοκαλί φως, αρκετά μέτρα ανηφορικά στο βάθος, στην περιοχή πίσω από το πέτρινο μνημείο. Αναμμένη φωτιά. Με την ελπίδα ότι η παρέα ενός άλλου ατόμου θα τον βοηθούσε να ξεχαστεί, άφησε το πέτρινο μονοπάτι στην πλαγιά του βουνού και προχώρησε προς τη φωτιά.

Ανάμεσα στα ματωμένα άνθη που παρέσερνε ο άνεμος, υπήρχε κι ένα που έμενε πίσω. Καθώς ήταν βαρύτερο και τραυματισμένο, είχε πάρει τέτοιο σχήμα, ώστε η ορμή του αέρα το εκτόξευε συνεχώς προς τα πίσω, στην αντίθετη κατεύθυνση από τα υπόλοιπα. Το χνουδωτό κεφάλι του ήταν κομμένο και ανοιγμένο στη μέση, με το άλλο μισό να κρέμεται από μια λεπτή ίνα, έτοιμο να αποκολληθεί ανά πάσα στιγμή. Ο κορμός του ήταν λυγισμένος σε δύο σημεία, σχεδόν σπασμένος. Οι καύτρες το είχαν τρυπήσει κι είχαν αφήσει μαύρα σημάδια πάνω του. Το τραυματισμένο άνθος απομακρυνόταν συνεχώς από το πέτρινο μνημείο κι ανέβαινε το μονοπάτι στην πλαγιά του βουνού, προσπερνώντας τον άντρα. Μ' ένα στιγμιαίο, ακανόνιστο φύσημα του αέρα κόντεψε να πέσει από τον γκρεμό, αλλά γρήγορα επανήλθε στην προηγούμενη πορεία του. Λίγα εκατοστά πριν φτάσει στην άκρη του μονοπατιού και περάσει στο επόμενο επίπεδο του βουνού, το τραυματισμένο άνθος χτύπησε σ' ένα βράχο, ξέφυγε από τη μάζα του ανέμου κι άλλαξε πορεία. Έπεσε από την άλλη μεριά του μονοπατιού και προσγειώθηκε αργά μέσα στη φωτιά που η γυναίκα με τα παράξενα μάτια είχε ανάψει.

Κρατούσε στις χούφτες της ζεματιστό χρώμα που το είχε σηκώσει απευθείας κάτω από τις φλόγες. Καθιστή καθώς ήταν, με την πλάτη γυρισμένη προς τη φωτιά, δεν είδε το ματωμένο άνθος που έπεσε μέσα και

κάηκε. Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε πως δε θα μπορούσε να επιλέξει το ίδιο μέλλον για τον εαυτό της. Το καυτό χώμα την έκαιγε, καθώς έτριβε τα χέρια της μ' αυτό. Έσπρωξε τις παλάμες της με δύναμη στο έδαφος για να σηκωθεί όρθια. Από ψηλά, από το επόμενο επίπεδο του βουνού, της τράβηξε την προσοχή ο μακρινός ήχος φτερών που χτυπήσανε τον αέρα. Έκανε λίγα βήματα μακριά από τη φωτιά. Στο σημείο όπου στεκόταν πέρασε ένα σύντομο ρεύμα αέρα και της χάιδεψε το πρόσωπο. Μαζί ήρθε και το άρωμα του βουνού. Όπως κάθε φορά, ένωσε το παράξενο άρωμα να τυλίγει το μυαλό της και να το ανακατεύει. Ακούμπησε απαλά τη δεξιά παλάμη της στο αριστερό της μπράτσο, πάνω από τον χιτώνα. Έκαιγε και πονούσε κάτω από το ρούχο της.

«Το αγόρι μου» ψιθύρισε με παράπονο, με το βλέμμα στραμμένο προς το φοβισμένο λυκόφως.

Μια ανάμνηση που συνόδευε διαρκώς τη σκέψη της. Ήχοι από σκάψιμο με τα χέρια. Χώματα μετακινούνταν στο σκοτάδι. Κι ένα γυναικείο κλάμα που δεν έλεγε να σταματήσει. Μια άρρυθμη, πνιγμένη αναπνοή ανάμεσα στους λυγμούς. Και λίγο πιο μετά, θόρυβος από ρούχα που τρίβονταν επάνω στο χώμα. Ένα μωρό μέσα σ' ένα λάκκο. Το μυαλό της σταμάτησε σ' εκείνο το σημείο. Δεν ήθελε να θυμηθεί τα υπόλοιπα. Η θλίψη, όμως, έχει δική της θέληση. Τα μάτια του ήταν ακόμη ανοιχτά. Και, παρόλο που ήταν παγωμένα κι άψυχα, περιέγραφαν έναν πόνο που δε θα έπρεπε να βρίσκεται στα μάτια κανενός παιδιού. Όσο κι αν προσπάθησε, στα χρόνια που πέρασαν, δεν κατάφερε να ξεχάσει το πρώτο χώμα που 'ριξε πάνω του. Κι όταν ήρθε η στιγμή να καλύψει το πρόσωπό του, σταμάτησε για να τον κοιτάξει μια τελευταία φορά.

«Αντίο, παιδί μου» είχε πει τότε, χωρίς να ξέρει αν το πίστευε πραγματικά.

Το χώμα σκέπασε το πρόσωπό του και ξαφνικά στεκόταν όρθια, μπροστά στον τάφο του μικρού.

«Το αγόρι μου» ψιθύρισε ξανά. Το λυκόφως χανόταν αργά στον ουρανό. Η νύχτα επέστρεφε γρήγορα.

Ήχοι από βήματα την έφεραν γρήγορα πίσω στο παρόν. Κοντά στη φωτιά, στεκόταν ο άντρας που είχε συναντήσει στη χαμηλή λίμνη το προηγούμενο βράδυ. Καταλάβαινε από το βλέμμα του, ότι ήταν ακόμη επιφυλακτικός και μπερδεμένος.

Περπάτησε προς το μέρος του. Τα γυμνά της πόδια είχαν συνηθίσει το καυτό χώμα. Ο άντρας έκανε μισό βήμα προς τα πίσω. Εκείνη του χαμογέλασε, με όση δύναμη της είχε απομείνει.

«Αθάμη» του είπε.

«Ο...Ορίστε;» ρώτησε εκείνος.

Η γυναίκα πλησίασε πιο κοντά και μάζεψε τα μαλλιά της προς τα πίσω, για να τη βλέπει καλύτερα. Αυτή τη φορά ήταν κόκκινα και τα δύο της μάτια.

«Το όνομά μου είναι Αθάμη.»

Προσπαθώντας, κατά το δυνατόν, να αγνοήσει την ανατριχιαστική της ματιά, στηρίχθηκε όρθιος με την πλάτη του σ' έναν ψηλό βράχο, δίπλα στη φωτιά.

«Είμαι ο Ίσανδρος.»

Μόλις ολοκλήρωσε τη φράση του, βροντές στον ουρανό κάλυψαν το περιβάλλον, συνοδευόμενες από τη νέα νύχτα του βουνού. Κι όμως δεν φυσούσε άνεμος στα φύλλα των δέντρων, ούτε υπήρχαν αστραπές στον ουρανό.

«Ο καιρός είναι πολύ παράξενος εδώ» παρατήρησε, περιμένοντας κάποιο σχόλιο από τη γυναίκα.

Εκείνη επέμενε να του χαμογελάει, για όση ώρα οι βροντές γέμιζαν τη σιωπή που υπήρχε ανάμεσά τους. Τον κοίταζε μ' έναν τρόπο που περιέκλειε μεγάλη θλίψη και συμπόνια.

«Δεν έφυγες» του είπε μόλις ο ουρανός σώπασε.

Ο Ίσανδρος δεν ήξερε πώς να το σχολιάσει αυτό. Το μυαλό του δέχθηκε, για άλλη μια φορά, επίθεση από το παρελθόν. Η αμηχανία του ήταν ολοφάνερη, στην προσπάθειά του ν' αντιμετωπίσει τις μνήμες του. Οι βολβοί των ματιών του μετακινούνταν πανικόβλητα προς όλες τις κατευθύνσεις, ενώ

εκείνος αγωνιούσε ν' αλλάξει το θέμα. Μόλις βρήκε κάτι νέο να πει, η ματιά του σταθεροποιήθηκε και στράφηκε ξανά προς τη γυναίκα.

«Συνάντησα κάποιου είδους πέτρινο γλυπτό δίπλα στο ανηφορικό μονοπάτι, εκεί όπου φυσάει συνέχεια ο άνεμος» της είπε.

Η Αθάμη έγγενψε καταφατικά, δείχνοντας έτσι πως γνώριζε για ποιο πράγμα μιλούσε.

«Είναι δικό σου; Το έφτιαξες εσύ;» ρώτησε, με ελαφρύ δισταγμό στη φωνή του.

«Ήταν ήδη εδώ, όταν το βουνό με πήρε» απάντησε εκείνη.

Έσφιξε για λίγα δευτερόλεπτα τα χείλη του, αντιστεκόμενος στην ανάγκη να την ξαναρωτήσει για το πώς βρέθηκε εκεί.

«Μου είχες πει πως βρισκόμαστε σ' ένα νεκροταφείο ονείρων.»

Τα μάτια της έγιναν πιο κόκκινα από ποτέ. Δεν φεγγοβολούσαν, κι αυτό ήταν που έκανε το θέαμα ακόμη πιο απόκοσμο. Δεν εξέπεμπαν φως, όπως γίνεται για εντυπωσιασμό στις ιστορίες. Ήταν κόκκινα. Υπερβολικά και αληθινά κόκκινα. Αν δεν υπήρχαν οι γραμμές της κόρης και της ίριδας, θα νόμιζε κανείς πως οι βολβοί της είχαν καλυφθεί με αίμα. Η γυναίκα κοίταζε προς τη δική του κατεύθυνση, αλλά ήταν προφανές πως δεν έδινε πια σημασία σ' εκείνον.

«Τα νεκρά όνειρα ζουν σ' αυτό το βουνό» είπε η Αθάμη εκστασιασμένη.

Ο Ίσανδρος διέκρινε ξανά εκείνη τη θλίψη στο πρόσωπό της. Σκέφτηκε ότι, στην πιο υγιή της κατάσταση, η γυναίκα αυτή θα βρισκόταν απλώς σε βαριά κατάθλιψη. Σκέφτηκε πως ο πόνος θα ήταν η καθημερινότητά της και ίσως να μην ήξερε πώς να διαχειριστεί μια σταθερή και ήρεμη ζωή. Έκανε δυο βήματα προς το μέρος της. Την αισθανόταν πολύ λιγότερο ως απειλή τώρα πια. Ακούμπησε τους ώμους της και με αργές κινήσεις τη βοήθησε να καθίσει στο έδαφος. Κάθισε κι εκείνος δίπλα της, μπροστά σε όσες ισχνές φλόγες είχαν απομείνει από τη φωτιά. Οι βροντές ακούγονταν περισσότερο απομακρυσμένες από πριν, σαν κάποιος αόρατος ουράνιος θόλος να τις κρατούσε σε απόσταση. Η γυναίκα τού χαμογέλασε ξανά. Αδυναμία, θλίψη και συμπόνια ανέδιδε το χαμόγελό της για εκείνον.

«Γι' αυτό είσαι ακόμη εδώ» του είπε.

Δεν ήταν ερώτηση. Απλά του ανακοίνωνε αυτό που ο Ίσανδρος ήδη γνώριζε.

«Υάχνεις να βρεις το όνειρό σου. Να το πάρεις μαζί σου πίσω, στον κόσμο των ζωντανών.»

Ήταν σαν να φύσηξε παγωμένος άνεμος μέσα του. Αναρίγησε, καθώς ερχόταν αντιμέτωπος με την αλήθεια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε χρειαστεί να συνειδητοποιήσει πως η νεκρή επιθυμία του υπήρχε στ' αλήθεια, καθώς δεν την είχε μοιραστεί με κανένα άλλο άτομο πιο πριν. Την κρατούσε διαρκώς στο σκοτεινό μέρος του μυαλού του, εκεί όπου φαντασία και πραγματικότητα σφιχταγκαλιάζονται για να καταφέρουν να κρατηθούν στη ζωή. Ο κρύος αέρας φυσούσε χαοτικά μέσα του. Τον χτυπούσε παντού, αναζητώντας διέξοδο για να σωθεί. Αποφάσισε να τον αντιμετωπίσει για πρώτη φορά.

«Τη γυναίκα που αγαπάω, την άφησα να με προσπεράσει.»

Το χέρι της Αθάμης ακούμπησε το δικό του. Τα δάχτυλά της χάιδεψαν για μια στιγμή την παλάμη του και αμέσως την έσφιξαν μέσα τους, με τη λίγη δύναμη που διέθετε το κουρασμένο της κορμί. Παρατηρούσε τη συναισθηματική ένταση στα μάτια του, την αλλαγή στους μορφασμούς του προσώπου του. Ο Ίσανδρος δεν προσπαθούσε να κρύψει όσα αισθανόταν. Η θλίψη είχε κατακλίσει τα μάτια του μέσα σε μια στιγμή. Οι αναμνήσεις του είχαν αρχίσει να τον κυριεύουν κι εκείνος τις άφηγε να περνούν μπροστά από τα μάτια του, ξανά και ξανά.

Η θλίψη του εισέβαλλε και στην καρδιά της Αθάμης και στάθηκε δίπλα στα πονεμένα μάτια του νεκρού της βρέφους, που ακόμη το άκουγε να κλαίει και να σπαρατράει από πόνο στην αγκαλιά της, καθώς η καρδιά του σταματούσε. Ο χρόνος παραμονής και η μοναξιά της Αθάμης στο εμμέσθενο βουνό την είχαν μετατρέψει σε μια ανοιχτή πληγή που γινόταν πιο βαθιά κάθε φορά που συναντούσε νέο πόνο.

«Βρισκόμαστε κι οι δύο εδώ, επειδή είχαμε το θάρρος να καταφέρουμε κάτι που ποτέ δε θα επιθυμούσαμε να κάνουμε» του 'πε με μια υποψία παρηγοριάς στο ύφος της φωνής της.

Ο Ίσανδρος χαμογέλασε πικρά.

«Θάρρος; Χρειάζεται θάρρος κανείς για να είναι δειλός;»

Το κατακόκκινο βλέμμα της Αθάμης έκλεισε. Ακούμπησε το πρόσωπό της επάνω στην παλάμη του άντρα και συγκράτησε κάτι που έμοιαζε με ξαφνικό λυγμό.

«Δεν είσαι θαρραλέος μόνο όταν κάνεις αυτό που πρέπει να κάνεις. Χρειάζεται θάρρος για να κάνεις κάτι που δεν θα έπρεπε να έχει συμβεί. Νομίζεις πως δεν χρειάζεσαι θάρρος για να σκεπάσεις με χώμα το παιδί σου;» απάντησε με ψυχρή φωνή.

Τα μάτια της ήταν και πάλι ορθάνοιχτα, στραμμένα προς τη φωτιά. Ήταν φανερό πως είχε ξανακλειστεί στις μνήμες της. Συνέχισε να μιλάει, χωρίς να δίνει σημασία στο περιβάλλον της.

«Ολομόναχο μέσα στη νύχτα και στο κρύο, χωμένο κάτω από τη γη. Ολομόναχο μέσα στο σκοτάδι. Το αγόρι μου.»

Οι βροντές επέστρεψαν δυνατότερες. Τα αδύναμα υπολείμματα της φωτιάς που η Αθάμη είχε ανάψει στο έδαφος, είχαν σβήσει ολοκληρωτικά. Μετά βίας φαίνονταν τα κατακόκκινα μάτια της κάτω από το, σχεδόν ανύπαρκτο, αστερόφως. Η Αθάμη είχε πια χαθεί για τα καλά μέσα στο μυαλό της και στις αναμνήσεις της.

«Χρειάζεται να μείνω μόνη μου» είπε κι αμέσως σηκώθηκε όρθια.

Χωρίς να δίνει ιδιαίτερη σημασία στο χάος των βροντών, περπάτησε αργά κι επέστρεψε στο ανεμοδαρμένο μονοπάτι, στην πλαγιά του βουνού. Έστριψε δεξιά κι άρχισε να προχωράει στην ανηφόρα.

Ο Ίσανδρος αποφάσισε να την ακολουθήσει, διακριτικά, για την ασφάλειά της. Φοβόταν για το τι μπορούσε να πάθει στην κατάσταση που βρισκόταν. Αναρωτιόταν, επίσης, πώς είχε καταφέρει να επιβιώσει μια τόσο μοναχική και θλιμμένη ύπαρξη, για όσο καιρό βρισκόταν στο βουνό.

Φτάνοντας στην κορυφή της ανηφόρας, παρατήρησε πως μπροστά του απλωνόταν άλλο ένα πλάτωμα, όπως εκείνο που είχε συναντήσει όταν ανακάλυψε το βουνό. Κοίταξε γύρω του, χωρίς να καταφέρει να εντοπίσει την Αθάμη. Λυγμοί ακούστηκαν από το βάθος του πέτρινου πλατώματος. Στρέφοντας το βλέμμα προς εκείνη την κατεύθυνση, παρατήρησε μικρά

νέφη ομίχλης που σκέπαζαν το έδαφος. Χωρίς να το ξανασκεφτεί, πέρασε μέσα στην ομίχλη, αναζητώντας τη γυναίκα.

Την είδε να κάθεται στην όχθη μιας λίμνης, αρκετά μέτρα μακριά του. Είχε τα πόδια της μέσα στο νερό και στηριζόταν με τις παλάμες της στο χώμα. Ο Ίσανδρος έκανε λίγα μικρά βήματα προς το μέρος της και σταμάτησε σε μια απόσταση ασφαλείας για να μην γίνει αντιληπτός. Η Αθάμη, όμως, δεν έβλεπε γύρω της πια, κι ας είχε τα μάτια της ορθάνοιχτα. Καθόταν ακίνητη κι αμίλητη, χαμένη κι ανυπεράσπιστη απέναντι στην εμμονή της, υπόδουλη των αναμνήσεών της. Άλλος ένας λυγμός προσπάθησε να βγει από μέσα της. Έβαλε τις παλάμες της επάνω στο στήθος της κι έσφιξε με δύναμη τον χιτώνα της. Σήκωσε τα χέρια στον αέρα, βγάζοντας το ρούχο από πάνω της. Ολόγυμνη μέσα στο σκοτάδι, άνοιξε τα χείλη της κι από μέσα τους βγήκε η μελωδία εξαιτίας της οποίας ο Ίσανδρος στεκόταν εκείνη τη στιγμή πάνω στο εμμέσθενο βουνό.

Λίγες στιγμές μετά, ελαφριοί παφλασμοί ακούστηκαν από μακριά, σχεδόν αντιδιαμετρικά από το σημείο όπου καθόταν η Αθάμη. Οι ήχοι πλησίαζαν συνεχώς μέχρι που, τελικά, αχνά φωτισμένες μορφές πρόβαλλαν στην επιφάνεια του νερού.

Ο Ίσανδρος παρακολουθούσε το παράξενο θέαμα χωρίς να κάνει βήμα, είτε προς τα εμπρός, είτε προς τα πίσω. Οι μορφές πλησίασαν περισσότερο, μέχρι που τις χώριζαν πια πολύ λίγα μέτρα από την Αθάμη.

«Κύκνοι» ψιθύρισε στον εαυτό του.

Οι κύκνοι είχαν πλέον μαζευτεί ακριβώς μπροστά στην Αθάμη. Ο Ίσανδρος κατάφερε να μετρήσει τουλάχιστον εννιά. Όσο τους παρατηρούσε, τόσο ένιωθε θλίψη για την ύπαρξη αυτών των πλασμάτων, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει τον λόγο. Ένιωσε την ανάγκη να πλησιάσει κι άλλο. Προχώρησε μερικά βήματα ακόμη. Η γυναίκα φαινόταν πλήρως ανυποψίαστη ως προς την παρουσία του εκεί. Το κατακόκκινο βλέμμα της είχε αρχίσει να ξεχωρίζει από μακριά μέσα στο σκοτάδι. Στο πρόσωπό της ο μορφασμός ήταν άγριος, θυμωμένος. Ταυτόχρονα, όμως, οι μύες του προσώπου και του λαιμού της έτρεμαν, σαν να την είχαν πάρει τα κλάματα. Το ελαφρύ φως των κύκνων έπεσε επάνω της καθώς την πλησίαζαν, φωτίζοντας τα δάκρυα στα μάτια

και στα μάγουλά της. Με ανυπομονησία άπλωσε η Αθάμη τα χέρια της μπροστά κι αφέθηκε στους κύκνους. Και τότε ο Ίσανδρος βίωσε κάτι που δε θα ξεχνούσε ποτέ.

Οι κύκνοι τέντωσαν τους λαιμούς τους για να τη χαϊδέψουν. Τρίβανε αργά τα ράμφη τους επάνω στα χέρια της, στα πόδια της και σε όλο της το σώμα. Η Αθάμη καλωσόρισε τα χάδια τους και τους επέτρεψε να συνεχίσουν. Χαίδευε τα κεφάλια τους, καθώς εκείνοι χάιδευαν το σώμα της. Στα σημεία όπου έτριβαν τα ράμφη τους, εμφανίζονταν πληγές. Μέσα σε λίγο χρόνο το σώμα της Αθάμης ήταν γεμάτο κοψίματα. Κι εκείνη, απλά συνέχιζε να τους χαϊδεύει. Ο μορφασμός της γυναίκας άλλαζε όσο οι κύκνοι τρίβονταν επάνω της. Τώρα υπήρχε κάτι σαν κουρασμένο χαμόγελο στα χείλη της. Και τα μάτια της δεν ήταν τόσο κόκκινα όσο πριν.

Μέσα στο μυαλό του Ίσανδρου, φάνταζε παρανοϊκό το πώς μια τόσο στοργική αγκαλιά είχε ως αποτέλεσμα το αίμα. Σκέφτηκε να τρέξει κοντά της για να τη βοηθήσει, αλλά φοβήθηκε μήπως κάνει τα πράγματα χειρότερα. Κι έτσι έμεινε να παρατηρεί αμίλητος το ακατανόητο συμβάν.

Όσο περισσότερο την έκοβαν οι κύκνοι, τόσο πλάταινε το χαμόγελο της Αθάμης κι εξαφανιζόταν ο θυμός της. Όσπου, κάποια στιγμή, το κόκκινο χρώμα χάθηκε τελείως από τα μάτια της. Αιμορραγώντας από πολλά σημεία, έκλεισε χαμογελαστή τα ματιά της, αφήνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης. Οι κύκνοι σταμάτησαν. Τους άφησε από την αγκαλιά της και ξάπλωσε ανάσκελα επάνω στην όχθη της λίμνης, γυμνή και ματωμένη. Κουρασμένη, ήρεμη και ανακουφισμένη, αποκοιμήθηκε.

Ο Ίσανδρος δεν παρέμεινε για περισσότερη ώρα σ' εκείνο το σημείο. Πριν οι κύκνοι προλάβουν να επιστρέψουν στο σκοτάδι της λίμνης, εκείνος βγήκε τρέχοντας από την ομιχλώδη περιοχή του δεύτερου επιπέδου του βουνού. Όταν απομακρύνθηκε αρκετά, σταμάτησε να τρέχει. Κάθισε βιαστικά επάνω σε μια πέτρινη επιφάνεια, στήριξε την πλάτη του κάπου κι αντιλήφθηκε ότι κάτι μέσα στην ψυχή του είχε σπάσει. Ένωσε την ανάγκη να κλάψει. Αισθανόταν πως δεν ήταν κατάλληλη ώρα για ένα τέτοιο συναίσθημα και δεν ήξερε πώς να εξηγήσει αυτήν την ξαφνική ανάγκη.

Η εικόνα της Αθάμης ήταν το μόνο που μπορούσε να δει μπροστά του. Το γεμάτο πληγές σώμα της, το ανεξήγητο χαμόγελό της καθώς χαϊδεύε με προφανή αγάπη τους κύκνους που την έκοβαν με τα ράμφη τους. Ο θυμός της που, μέσα απ' όλο αυτό το αίμα, έσβησε κι έγινε ανακούφιση. Αυτό το τελευταίο, συγκεκριμένα, δεν είχε ξεκολλήσει από τη σκέψη του, από τη στιγμή που το παρατήρησε. Κάτι τον χτύπησε στον λαιμό, από μέσα. Ένας λυγμός που κοιμόταν για πολλά χρόνια. Για πρώτη του φορά, ένωσε απερίγραπτα μόνος μέσα στον κόσμο. Ένωσε το σώμα του να ζεσταίνεται απότομα. Είχε αρχίσει να αναπνέει βαριά, βιαστικά. Σε κάθε δυνατή ανάσα θύμωνε όλο και περισσότερο με τον εαυτό του. Η ξανθιά χαμογελαστή γυναίκα ανέλαβε ξανά να κυριεύσει το μυαλό του, παραμερίζοντας όλα τα υπόλοιπα. Άνοιξε τα μάτια του διάπλατα, σαν να την κοίταζε στ' αλήθεια, σαν να είχε Εκείνη μπροστά του. Έτρεμε από τον θυμό του. Θυμήθηκε τον χρόνο που πέρασε δίπλα της, με τον ιδιαίτερο τρόπο που το μυαλό του αντιλαμβανόταν τις λέξεις 'δίπλα της'.

Αναλογιζόταν πόση δύναμη είχε καταβάλει για να μείνει μακριά της και για πρώτη του φορά αναρωτήθηκε αν θα πονούσε περισσότερο ή λιγότερο στην περίπτωση που είχε αποφασίσει να της μιλήσει για όσα αισθάνονταν για Εκείνη. Έσκυψε με πόνο το κεφάλι του, σαν να έπεσε μεγάλο βάρος επάνω του. Ο λυγμός μέσα του ζητούσε απελπισμένα να βγει προς τα έξω, ο πόνος του να γίνει επιτέλους μέρος της πραγματικότητας. Απελπισμένος από τα συναισθήματά του, ο Ίσανδρος σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του, μαζεύτηκε στην πέτρινη γωνία όπου καθόταν κι άφησε τα κλάματα να τον παρασύρουν.

«Ίσανδρε!»

Η φωνή τον ξύπνησε, μα κάτι κρατούσε τα μάτια του κλειστά. Δε βιαζόταν να τ' ανοίξει, να παρατηρήσει το περιβάλλον και να σκεφτεί πώς θα το αντιμετωπίσει. Δε βιαζόταν να νιώσει ασφαλής. Ένωθε ήδη ασφαλής. Τα μισάνοιξε. Το θολό βλέμμα του έπεσε αμέσως πάνω σε μια σπασμένη πέτρινη

κολόνα. Γύρω από τη βάση της κολόνας ήταν σκορπισμένα δεκάδες γκριζα μικρά κομμάτια της, πεσμένα και σπασμένα από καιρό. Σχεδόν ένα μέτρο πιο μακριά, μια μισοδιαλυμένη βάση κολόνας. Ακόμη πιο πέρα, παρόμοιας κατασκευής κομμάτια πεσμένα ολόγυρα στο έδαφος. Σήκωσε αδύναμα τα μάτια του προς τον ουρανό. Το λυκόφως ξεχώριζε περισσότερο από το λιγοστό αστερόφως μέσα στο πυκνό σκοτάδι που κάλυπτε ολόκληρο το βουνό.

«Ξημέρωσε» ακούστηκε ξανά η φωνή στ' αυτιά του.

Έγειρε αργά το κεφάλι του προς τη μεριά της φωνής. Μια γυναίκα καθόταν μπροστά του. Δεν ήταν σίγουρος αν αναγνώριζε το πρόσωπό της. Έτριψε τα μάτια του για να τα καθαρίσει. Μέσ' από τη ζαλάδα του ξύπνιου του, διέκρινε τα κόκκινα μαλλιά της Αθάμης. Έπειτα παρατήρησε το κατάλευκο φόρεμά της. Το πρόσωπό της, όμως, δεν ήταν το ίδιο. Ήταν, φυσικά, η Αθάμη, αλλά έμοιαζε διαφορετική από ότι την είχε γνωρίσει. Έμοιαζε *φυσιολογική*. Για πρώτη του φορά μπορούσε να δει καθαρά τα αληθινά της μάτια. Τα καστανοπράσινα, ήρεμα μάτια της, με τις μικρές τους ολοστρογγυλες, μαύρες κόρες. Ήταν *φυσιολογική*. Το αδύναμο, απρόβλεπτο και ταλαιπωρημένο πλάσμα που την είχε κυριεύσει ήταν χαμένο και τη θέση του είχε πάρει μια κανονική, ισορροπημένη γυναίκα.

Δεν απορούσε για την αλλαγή αυτή. Ένωθε την ίδια αλλαγή να έχει επέλθει και στον ίδιο. Και, μάλιστα, οι σύντομες, γεμάτες νόημα ματιές που αντάλλαξαν στα λίγα δευτερόλεπτα από τη στιγμή που ο Ίσανδρος ξύπνησε, τους βοήθησαν να συνεννοηθούν πολύ πιο αποτελεσματικά απ' όσο είχαν καταφέρει σε όλες τις ώρες που είχαν περάσει μαζί πιο πριν. Αισθάνονταν κι οι δυο τους, στην καρδιά και στο μυαλό, τις συνέπειες του ξεσπάσματος.

«Το άρωμα χάθηκε ξανά» σχολίασε η γυναίκα και δεν ανέδιδε εμμονή ούτε θλίψη η φωνή της.

Ο Ίσανδρος αισθάνθηκε λες και ολόκληρη η προσωπικότητά της είχε πέσει επάνω του και τον περιεργαζόταν. Η δυναμικότητα που εξέπεμπε η Αθάμη ήταν πρωτόγνωρη για εκείνον. Η ίδια γνώριζε πόσο μεγάλη φαινόταν η αλλαγή της στα δικά του μάτια. Την ένιωθε βαθιά μέσα της και την καλωσόριζε την αλλαγή αυτή, κάθε φορά που ερχόταν.

Ο άντρας χαμογέλασε.

«Καλημέρα» της είπε και έτριψε τα μάτια του ξανά.

Ένωθε την ατμόσφαιρα γλυκιά και γαλήνια. Όχι μόνο μεταξύ τους. Οτιδήποτε γύρω του είχε ξαφνικά αλλάξει εμφάνιση, παρόλο που ήταν το ίδιο με πριν. Το λυκόφως του ουρανού δεν έμοιαζε φοβισμένο. Το σκοτάδι που κάλυπτε το βουνό έκρυβε μοναχά ησυχία και αδράνεια, όχι θλίψη ή την εμμονή του ανεκπλήρωτου. Ήταν σαν να τον προστάτευε ένα αόρατο κέλυφος, το οποίο άλλαζε τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόταν τον κόσμο και του πρόσφερε γαλήνη.

«Καλημέρα. Ήταν η πρώτη φορά;» τον ρώτησε με νόημα.

Ο Ίσανδρος κατάλαβε, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στο ίδιο ψυχολογικό σημείο εκείνη την ώρα.

«Ναι» είπε.

Δεν ήθελε να πει περισσότερα, αλλά το καρφωμένο επάνω του βλέμμα της τον ανάγκασε να συνεχίσει.

«Δεν ήταν η πρώτη φορά που το αντιμετώπισα, αλλά ήταν η πρώτη φορά που...» σταμάτησε για λίγο, διστακτικός, αναζητώντας τις σωστές λέξεις. Η Αθάμη πρόσεξε το δισταγμό του. «...που επέτρεψα στον εαυτό μου να το αντιληφθεί ως μέρος του πραγματικού κόσμου» ολοκλήρωσε τη φράση του εκείνος. Το βλέμμα της γυναίκας άλλαξε για λίγο κι έγινε ελαφρώς αποδοκιμαστικό.

«Τι;» έκανε τον ανήξερο εκείνος. Ήταν φανερό πως ένωθε άβολα.

Η αποδοκιμασία χάθηκε από το πρόσωπό της στα γρήγορα. Έσπρωξε με τα χέρια της το έδαφος και σύρθηκε δίπλα του. Η καστανοπράσινη ματιά της, γεμάτη ένταση, δεν έλεγε να ξεκολλήσει από πάνω του. Έφερε το πρόσωπό της σε απόσταση αναπνοής από το δικό του. Η δύναμη με την οποία τον κοίταζε, δημιουργούσε την ψευδαίσθηση πως οι κόρες των ματιών της στριφογύριζαν. Είχε έρθει τόσο κοντά του ώστε, καθώς άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, το πάνω χέιλος της ακούμπησε κατά λάθος το δικό του.

«Η σκόνη πάνω στα μάγουλα και στο λαιμό σου είναι γεμάτη με ξεραμένα μικρά ρυτίκια. Η μπλούζα σου είναι μούσκεμα. Τα μάτια σου είναι κόκκινα και κουρασμένα. Μην ντρέπεσαι να πεις ότι έκλαψες.»

Εκείνος έστρεψε βιαστικά το βλέμμα του αλλού και, φανερά αμήχανος, συνέχισε να προσποιείται.

«Τι σημασία έχει αν ντρέπομαι να το ομολογήσω ή όχι;»

«Διότι έτσι γνωρίζεις αυτό που σε πονάει, Ίσανδρε» είπε η γυναίκα κι έπιασε με τις παλάμες της το κεφάλι του, στρίβοντάς το με το ζόρι, ώστε οι ματιές τους να συναντηθούν ξανά. «Το κλάμα δείχνει πόνο καρδιάς. Ακόμη κι όταν πρόκειται για δάκρυα χαράς, ακόμη και τότε, κάτι πονάει μέσα σου για να βγουν. Με τα δάκρυά σου χτίζεις το μνημείο για το χαμένο σου όνειρο» είπε κι άρχισε να του χαϊδεύει το κεφάλι καθώς μιλούσε. «Αντιμετώπισες αυτό που σε πονάει και, για πρώτη φορά, το άφησες να ξεσπάσει ως πραγματικός πόνος, αντί να ψάξεις τρόπους για να το αναβάλλεις. Μη βιαστείς να κρύψεις από τον εαυτό σου αυτό το κατόρθωμα.»

Δεν ένιωσε την ανάγκη να αμφισβητήσει ή έστω να σχολιάσει τα λόγια της. Η Αθάμη είχε δίκιο και το γνώριζαν κι οι δυο τους. Το κέλυφος που τον περιέβαλε τον βοηθούσε να δει τα πράγματα όπως ήταν, αντί να αναζητήσει δικαιολογίες ξανά. Έκλεισε τα μάτια του κι άφησε το κεφάλι του να στηριχτεί στα χέρια της Αθάμης, που ακόμη χαϊδευε τα μαλλιά του.

«Μπορώ να την κοιτάζω χωρίς να πονάω» είπε χαμογελώντας. «Για πρώτη φορά, η εικόνα της δεν με καίει.»

Χαμογέλασε κι εκείνη μαζί. Τον κράτησε στην αγκαλιά της, κλείνοντας τα μάτια. Η εικόνα του μωρού της σχηματίστηκε. Τότε ήταν ακόμη ζωντανό. Έβγαζε μικρές, τυχαίες κραυγές και γελούσε πάρα πολύ. Το έσφιξε πιο δυνατά στην αγκαλιά της, σφίγγοντας τον Ίσανδρο. Οι λεπτομέρειες της εικόνας έφερναν αγάπη και γαλήνη στην καρδιά της αντί για πόνο. Επικεντρώθηκε στα μάτια του μικρού. Συγκράτησε το χρώμα τους, την όψη τους, όλα όσα υπήρχαν στη μνήμη της από εκείνον. Το μωρό της γελούσε ασταμάτητα. Ήταν οι μέρες πριν να εμφανιστεί η ασθένεια. Άφησε το γέλιο του να ακουστεί ξανά και ξανά μέσα στο μυαλό της. Το αισθανόταν σαν ουράνια θεραπεία ενάντια στην αρρωστημένη εμμονή που έφθιρε την ψυχή της στο εμμέσθενο βουνό. Κάποια στιγμή, όμως, ο μικρός σταμάτησε να

γελάει. Τίναξε τα χέρια του σπασμωδικά και την κοίταξε φοβισμένος. Αμέσως άνοιξε τα μάτια της κι έπαψε να θυμάται.

«Το δικό σου μνημείο» είπε ο Ίσανδρος χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, «πόσο εύκολα θα ομολογούσες ότι το χτίζεις με το αίμα σου;»

Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά. «Με είδες» του είπε.

«Σε είδα» απάντησε εκείνος. «Δεν πονάς;»

«Φυσικά και πονάω, για μέρες, κάθε φορά που συμβαίνει. Είναι, όμως, πόνος θεραπείας, όχι ασθένειας.»

Αυτό δεν το γνώριζε, ούτε το περίμενε ο Ίσανδρος. 'Κάθε φορά που συμβαίνει'; Πόσες φορές είχε συναντηθεί η Αθάμη με τους κύκνους στο παρελθόν; Κι αν πρόκειται για θεραπεία, τότε γιατί δε θεραπεύεται; Γιατί το χρειάζεται ξανά και ξανά; Έπειτα, η σκέψη του πήγε παραπέρα. Θα μπορούσε να καταλήξει κι ο ίδιος έτσι; Να εκτονώνεται από την εμμονή του, να ξαναγίνεται σκλάβος της, να εκτονώνεται ξανά και πάλι από την αρχή; Πώς μπορείς να διακόψεις έναν τόσο φριχτό, ψυχοφθόρο κύκλο;

Πριν προλάβει το μυαλό του να ξαναπεράσει σε σκοτεινές σκέψεις, το σταμάτησε. Το κέλυφος τού έδινε δύναμη. Σηκώθηκε όρθιος κι ατένισε το λυκόφως. Για κάποιον λόγο του φαινόταν πιο όμορφο απ' ότι συνήθως. Έμοιαζε με τραυματισμένο ουράνιο τόξο που είχε στραβώσει κι είχε χάσει όλα του τα χρώματα, εκτός από το μωβ, το πορτοκαλί και το κόκκινο. Πάνω από το κεφάλι του, λίγα αστέρια αχνόφεγγαν σε μια απέλπιδα προσπάθεια να φωτίσουν το ξεχασμένο βουνό. Περπάτησε ως το ανηφορικό μονοπάτι. Ο κρύος άνεμος, ακούραστος φύλακας του βουνού, τον χτύπησε στο πρόσωπο και τον ξύπνησε τελείως. Σήκωσε τα χέρια του για να προφυλάξει τα μάτια του από τη σκόνη και τα φύλλα που περνούσαν από το μονοπάτι, παρασυρόμενα από τον άνεμο.

Μόλις χαμήλωσε τα χέρια, παρατήρησε πως κάτι είχε μπλεχτεί στο μανίκι της μπλούζας του. Το έπιασε και το έβαλε κάτω απ' όσο φως μπορούσαν να δώσουν τα αστέρια. Κρατούσε έναν κόκκινο κλέφτη. Η εικόνα Εκείνης επανήλθε στο μυαλό του. Χαμογέλασε. Χάιδεψε με τα δάχτυλά του απαλά το χνουδί του άνθους, σαν να χάιδευε τα κατάξανθα μαλλιά της. Στερέωσε το άνθος στην μπλούζα του, στο μέρος της καρδιάς.

Έπειτα, στάθηκε στη μέση του μονοπατιού και το έβλεπε να ανηφορίζει, μέχρι να χαθεί, μαζί με τον άνεμο, σε άλλη μια στροφή.

Όπως καθόταν, παρατήρησε κάτι διαφορετικό στον αέρα. Το παράξενο άρωμα του βουνού δεν ήταν εκεί. Θυμήθηκε τα λόγια της Αθάμης: «Το άρωμα χάθηκε ξανά.» Αναλογίστηκε τις προηγούμενες στιγμές, όταν το άρωμα ήταν γύρω του και τον επηρέαζε. Άραγε, να ήταν το αόρατο κέλυφος, η συνέπεια της εκτόνωσής του, που εμπόδιζε το άρωμα να τους αγγίξει εκείνη τη στιγμή; Κι αν ναι, τότε μήπως αυτό σήμαινε πως το άρωμα ήταν ο τρόπος του βουνού να τους φέρει αντιμέτωπους με τις εμμονές τους;

«Εκεί βρίσκεται το τέλος. Στην κορυφή του βουνού» άκουσε τη φωνή της Αθάμης δίπλα του. Τον είχε ακολουθήσει και κοίταζε κι εκείνη προς το βάθος του ανηφορικού μονοπατιού.

«Τι υπάρχει εκεί;» ρώτησε ο άντρας.

«Αυτό που μόλις σου είπα. Το τέλος» απάντησε η Αθάμη. «Μόνο μια φορά πήγα μέχρι εκεί. Ήταν σαν να με καθοδηγεί το ίδιο το άρωμα που κουβαλάει ο άνεμος στο μονοπάτι. Δεν είναι εντυπωσιακά φτιαγμένη, ούτε έχει κάτι το αξιοθαύμαστο επάνω της. Όσο, όμως, την πλησίαζα, τόσο ένιωθα την ανάγκη να παραδοθώ στην αγκαλιά της. Να εγκαταλείψω όλα όσα έχω στη ζωή μου και να την αφήσω να με ξαναφτιάξει από την αρχή. Έτσι σε κάνει να αισθάνεσαι.»

«Για ποιά μιλάς; Τι βρίσκεται στην κορυφή του βουνού;» ρώτησε με μεγάλη απορία ο άντρας.

«Η Πηγή» απάντησε η Αθάμη κι άρχισε να περπατά προς τα πίσω, μακριά από το ανεμοδαρμένο μονοπάτι.

Η ομίχλη της λίμνης στο δεύτερο επίπεδο του βουνού αραιώσε κι άφησε να προβάλλουν από μέσα της η Αθάμη με τον Ίσανδρο. Είχαν επιστρέψει στην όχθη, την είχαν διασχίσει κατά μήκος της λίμνης κι είχαν φτάσει σ' ένα πλάτωμα η άκρη του οποίου κατέληγε σε γκρεμό. Από 'κεί μπορούσαν να παρατηρήσουν όσα υπήρχαν γύρω από το βουνό σ' εκείνη τη μεριά. Δεν ήταν εύκολο να διακρίνουν οτιδήποτε μέσα στο σκοτάδι, κάτι που έκανε την Αθάμη να χρειαστεί χρόνο μέχρι να εντοπίσει αυτό που έψαχνε.

«Εκεί» είπε τελικά, δείχνοντας λίγο πιο χαμηλά από το επίπεδο των ματιών της. «Οι Άκανθες. Τους βλέπεις; Εκεί που είναι μαζεμένες πολλές άσπρες πέτρες.»

Ο Ίσανδρος μισόκλεισε τα μάτια ψάχνοντας. Τελικά τους είδε. Δύο ψηλόλιγνες κορυφές, ενωμένες μεταξύ τους με μια μικρή ξύλινη γέφυρα. Ήταν καλυμμένες ολόκληρες με άσπρες πέτρες. Γυμνές από βλάστηση, έμοιαζαν πράγματι με άσπρα, σκληρά αγκάθια στη μέση του σκότους.

Μοναχά ένας βάφανος είχε κατορθώσει να φυτρώσει, με δυσκολία, σε ένα κενό χώρο ανάμεσα στις πέτρες της μίας κορυφής. Αν και, λαμβάνοντας υπ' όψιν το συμβολισμό που είχαν αποδώσει σ' αυτό το φυτό πολλοί πολιτισμοί στην ιστορία του νάνου πλανήτη Δσιν, ο Ίσανδρος υπέθεσε πως ο βάφανος δεν είχε βρεθεί τυχαία σ' εκείνη την κορυφή.

Οι αρχαίοι Ιλίρριοι πίστευαν πως οι ψυχές που πέθαναν υποφέροντας, ξαναγεννιόνταν ως βάφανοι και σκαρφάλωναν τα βουνά, προσπαθώντας να σηκωθούν και να αγγίξουν το φως, αναζητώντας εκείνο που έλειπε στην προηγούμενη ζωή τους. Οι πεμφύτες της Γαληναϊκής Αυτοκρατορίας φύτευαν βαφάνους επάνω στους τάφους των στρατιωτών για να καλύψουν τις ψυχές των νεκρών, ώστε να βρουν τη γαλήνη που τους άξιζε, έχοντας ζήσει τη φρίκη του πολέμου.

«Άλλο ένα μνημείο» σχολίασε ο Ίσανδρος.

Η Αθάμη έγενεψε καταφατικά, ατενίζοντας τις άσπρες κορυφές. Ήταν προφανές πως επεξεργαζόταν έντονα το μνημείο με τα μάτια της, παρόλο που ήδη γνώριζε τι ήταν. Ο Ίσανδρος παρατήρησε κάτι ακόμη. Η ξύλινη γέφυρα που ένωνε τους Άκανθες ήταν επενδεδυμένη με ύφασμα. Ή, μάλλον, με σκισμένα κομμάτια υφάσματος, άτακτα τοποθετημένα και σφηνωμένα ανάμεσα στα ξύλα. Στρέφοντας τη ματιά του λίγο αριστερά, παρατήρησε πως ένας δαυλός είχε ανάψει στην άλλη άκρη της γέφυρας. Δεν είχε αντιληφθεί καμία αλλαγή στον φωτισμό, τόσο μαλακά είχε ξεπροβάλλει η φωτιά του δαυλού. Κάτι καινούργιο φωτιζόταν εκεί κοντά στο φως του δαυλού. Υπήρχε ένα άνοιγμα ανάμεσα στις άσπρες πέτρες. Μέσα στο άνοιγμα είχε τοποθετηθεί κάτι που έμοιαζε με άγαλμα. Είχε χέρια, κορμό, αλλά δεν είχε πρόσωπο. Λίγες στιγμές αργότερα, ο Ίσανδρος κατάλαβε.

Αυτό δεν ήταν άγαλμα. Ήταν σαρκοφάγος. Υπήρχε μνημείο με βάφانو και σαρκοφάγο σ' εκείνο το εμμέσθενο βουνό. Αυτό σήμαινε πως οι Άκανθες είχαν ηλικία αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια.

«Τα νεκρά όνειρα τα έχουν όλοι, αρχαίοι και σύγχρονοι» σχολίασε η Αθάμη, παρατηρώντας την έκπληξη του άντρα στα ορθάνοιχτα μάτια του.

«Ποιος ζει εκεί πέρα;» ρώτησε αμήχανα ο Ίσανδρος.

«Κανείς» απάντησε με βεβαιότητα η Αθάμη. «Έχω ανέβει στους Άκανθες, έχω κοιμηθεί για δύο βράδια δίπλα στη γέφυρα. Δεν υπάρχει κανείς. Ο δαυλός ανάβει μόνος του, κάθε νύχτα, μέχρι να βγει το λυκόφως, όλα αυτά τα χρόνια. Εξάλλου, αυτό είναι και το νόημα, πιστεύω.»

«Το νόημα;» απόρησε ο Ίσανδρος.

Η Αθάμη κοίταξε ξανά προς τους Άκανθες. Η έκφρασή της ήταν σοβαρή, ήταν η έκφραση μιας συνειδητοποιημένης γυναίκας που γνώριζε κι ενδιαφερόταν για τα λόγια και τις πράξεις της. Χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ο Ίσανδρος είχε αρχίσει να εκτιμά ιδιαίτερα αυτήν τη νέα συμπεριφορά της. Είχε αρχίσει να της έχει εμπιστοσύνη.

«Όταν έθαψα τον γιο μου, δεν ήξερα πώς να ζήσω μετά» εξήγησε ψύχραιμα στον Ίσανδρο.

«Τι κάνει ένας γονιός όταν πεθάνει το παιδί του; Πώς συνεχίζει μέσα στον κόσμο; Ακόμη κι όταν είχα ήδη ρίξει το τελευταίο χώμα επάνω στον τάφο που του είχα σκάψει, ήταν αδύνατον να καταλάβω ότι δεν θα γυρίσει πίσω» είπε και κάθισε στην άκρη του γκρεμού με τα πόδια στον αέρα, ατενίζοντας τον αναμμένο ακόμη δαυλό, που με αδύναμη φωνή έκραζε μια πανάρχαια ιστορία που είχε ως τέλος της τους Άκανθες. Ο Ίσανδρος ακούμπησε το χέρι της Αθάμης για συμπάρασταση. Ένωσαν κι οι δυο τους τη ζεστασιά και την ασφάλεια που είχαν τόση ανάγκη.

«Έμεινα κοντά στον τάφο του για έντεκα μέρες. Του μιλούσα και του έλεγα ότι δεν πειράζει που έφυγε και πως όλα θα είναι καλύτερα μετά. Του περιέγραφα ενθουσιασμένη τα πράγματα που θα κάναμε και τα μέρη στα οποία θα ταξιδεύαμε μετά» είπε η γυναίκα με πικρό χαμόγελο.

«Μετά;» ρώτησε με απορία ο Ίσανδρος.

«Μετά από την επιστροφή του» είπε εκείνη και κοίταξε τον Ίσανδρο μέσα στα μάτια. «Δεν αρνήθηκα απλώς να πιστέψω ότι είχε πεθάνει, αλλά αρνήθηκα να δεχτώ τι σημαίνει θάνατος. Στ' αλήθεια, τον περίμενα να επιστρέψει.»

Μόλις άκουσε αυτά, ο Ίσανδρος ένωσε αμέσως τα μάτια του να καίνε και να μουσκεύονται ταυτόχρονα. Χαμήλωσε το κεφάλι κι έφερε την παλάμη της Αθάμης στα χείλη του, φιλώντας την. Είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί βαθύτερα τον πόνο από τον οποίο προερχόταν η γυναίκα που κάθονταν δίπλα του. Έπειτα έσφιξε την παλάμη της μέσα στη δική του με το ένα χέρι και πέρασε το άλλο γύρω από την πλάτη της, αγκαλιάζοντάς την. Έγειρε το κεφάλι του στον ώμο της κι έμεινε να κοιτάζει τους Άκανθες στο βάθος, περιμένοντάς την να συνεχίσει την ιστορία της. Η Αθάμη ένωσε καλύτερα και χαμογέλασε. Χαιρόταν που υπήρχε κάποιος που μπορούσε, όχι μόνο να την ακούσει, αλλά και να την καταλάβει.

«Τη δωδέκατη μέρα έπαψα να του μιλάω. Η αντίληψή μου είχε διαστρεβλωθεί για τα καλά. Αισθανόμουν μπερδεμένη και θυμωμένη. Είχα απελπιστεί τόσο, ώστε είχα την απαίτηση να επιστρέψει το παιδί μου εκείνη τη στιγμή. Πήγα και στάθηκα ακριβώς μπροστά στον τάφο του και περίμενα. Δε με ένοιαζε τι είχε συμβεί, δεν υπολόγιζα καμία λογική. Ήθελα εκείνο που ήθελα και το ήθελα αμέσως.»

Έκανε μια παύση στα λόγια της.

«Και, τίποτα» είπε ήρεμη. «Όπως ήταν φυσικό, δεν έγινε τίποτα. Η Φύση δεν υπέκυψε στα συναισθήματά μου. Έτρεμα από θυμό και θλίψη. Όλα γύρω μου είχαν αλλάξει όψη και έμοιαζαν σαν να είχαν πάρει χρώμα κόκκινο. Κατακόκκινο. Εκτός από τον τάφο του. Ήταν το μοναδικό πράγμα που είχε μείνει ανέγγιχτο από το χρώμα. Τότε ήταν που κοίταξα αληθινά τον τάφο του, για πρώτη φορά. Τότε ήταν που έκλαψα και θρήνησα για το παιδί μου. Τα μάτια μου είχαν ανοίξει για πρώτη φορά από τότε που πέθανε. Γονάτισα και ξάπλωσα επάνω στον τάφο του, με το πρόσωπό μου ακουμπισμένο στο χώμα. Νομίζω ότι φώναζα θυμωμένη, ούρλιαζα κι έκλαιγα με λυγμούς. Όλα μαζί.»

Ξαφνικά ένωσε την παλάμη της υγρή. Ο Ίσανδρος ήταν ακόμη με το βλέμμα στραμμένο στους Άκανθες και δεν γυρνούσε να την κοιτάξει. Έτσι όπως ήταν ακουμπισμένος επάνω της, οι δονήσεις από τους χτύπους της καρδιάς του μεταφέρονταν στο δικό της σώμα κι εκείνη τους αισθανόταν, γρήγορους και δυνατούς. Παρατήρησε, επίσης, ότι το σώμα του έτρεμε. Πολύ ελαφρά και διακριτικά. Το συγκρατούσε ο ίδιος για να μην τον καταλάβει ότι έκλαιγε. Βαριές σταγόνες έπεσαν στην παλάμη της. Η Αθάμη κατάλαβε κι έγειρε κι εκείνη το κεφάλι της, ακουμπώντας το στο δικό του. Δεν τον ανάγκασε να δείξει το πρόσωπό του. Τον άφησε να κλάψει μέχρι να ηρεμήσει. Ένωσε ανακούφιση γνωρίζοντας ότι υπήρχε κάποιος που, όχι μόνο ενδιαφερόταν για τον πόνο που είχε αλλάξει τη ζωή της, αλλά υπέφερε απ' αυτόν. Κάποιος που νοιαζόταν για εκείνη, ίσως περισσότερο κι από την ίδια. Και, με τα μάτια της επάνω στον δαυλό, που επέμενε ν' ανάβει κάθε νύχτα μέσα στους αιώνες, συνέχισε την αφήγησή της.

«Δεν ήθελα να γυρίσω πίσω στον κόσμο. Δεν ήθελα να ξαναδώ κανέναν. Η ύπαρξη των ζωντανών θα μεγάλωνε τον πόνο για το νεκρό παιδί μου. Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι ότι περπατούσα, πάρα πολύ γρήγορα, πάρα πολύ έντονα. Ούτε που κατάλαβα τότε σηκώθηκα κι απομακρύνθηκα από τον τάφο. Δεν κατάφερα ποτέ να υπολογίσω πόσο διήρκεσε το ταξίδι μου, αλλά θυμάμαι καθαρά πως η νύχτα ήρθε κι έφυγε αρκετές φορές, μέχρι να σταματήσω. Δεν ξέρω πού ήθελα να φτάσω, αν ήθελα να φτάσω κάπου. Δεν πιστεύω ότι είχα κάποιον προορισμό.»

Έκανε μια μικρή παύση, νιώθοντας μια μικρή ντροπή γι' αυτό που ετοιμαζόταν να ομολογήσει. «Απλά, το...το μυαλό μου άλλαξε από την ημέρα που κατάλαβα πως τον έχασα για πάντα. Το αισθάνομαι διαφορετικό, συμπεριφέρομαι ασυνήθιστα χωρίς να με πειράζει.»

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά.

«Η θλίψη και η σκέψη φτιάχνουν παράξενα πράγματα, όταν συνυπάρχουν» είπε στην Αθάμη.

«Ένα πρωί» συνέχισε εκείνη, «καθώς περπατούσα ανάμεσα στα δέντρα, άκουσα δυνατά φτερουγίσματα από μακριά. Σήκωσα το βλέμμα μου και είδα δύο μεγάλα άσπρα πουλιά να πετούν ανάμεσα στους μεγάλους

βράχους ενός βουνού. Ήθελα να τρέξω κοντά τους, το ήθελα τόσο πολύ! Αναζήτησα πέρασμα για να τα πλησιάσω. Άνεμος φυσούσε από ένα άνοιγμα κοντά στο δρόμο. Έτρεξα μέσα στο άνοιγμα κι ένα δυνατό άρωμα με περικύκλωσε. Το επόμενο που θυμάμαι είναι οι κραυγές των πουλιών να με καλούν μέσα στην ομίχλη. Ξαφνικά ήταν νύχτα. Ο ουρανός του βουνού δεν έχει ποτέ μέρα. Πριν να το αντιληφθώ, προχωρούσα μουσκεμένη μέσα στα νερά μιας λίμνης. Εκεί τους συνάντησα κι είδα πως ήταν κύκνοι.»

Σταμάτησε να αφηγείται. Δεν είχε ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά της για αρκετά λεπτά. Ο Ίσανδρος γύρισε και την κοίταξε. Τώρα την αισθανόταν κάπως διαφορετική, απόμακρη. Εκείνη τραβήχτηκε από κοντά του και σηκώθηκε όρθια.

«Με κοίταζαν» του είπε. «Με κοίταζαν σαν να γνώριζαν. Σαν να ήξεραν τι γινόταν μέσα μου. Έμεινα μαζί τους για πολύ καιρό. Στην αρχή ζούσα στην όχθη της λίμνης. Μιλούσα μαζί τους. Τους έλεγα για το παιδί μου, για το αγόρι μου κι εκείνοι με άκουγαν.»

Η φωνή της άλλαζε όσο η αφήγησή της συνεχιζόταν. Του έφερε στο μυαλό τη γνώριμη, θλιμμένη και σκοτεινή φωνή που είχε η Αθάμη την στιγμή που γνωρίστηκαν. Σηκώθηκε, της χάιδεψε το χέρι και την έπιασε από τον ώμο.

«Αθάμη, δε χρειάζεται να μου πεις περισσότερα. Τώρα καταλαβαίνω τί εννοούσες όταν είπες ότι το βουνό σε βρήκε» της είπε, προσπαθώντας να αλλάξει το θέμα.

«Με αφήνουν να τους κρατάω αγκαλιά, όπως κρατούσα εκείνον. Δεν καταλαβαίνουν τι λέμε, αλλά αισθάνονται τον πόνο που βρίσκεται μέσα μας, λες και τον έχουν γνωρίσει κι εκείνοι.»

«Τώρα έχεις εμένα» της είπε με προσεκτικό χαμόγελο ο άντρας «και ξέρεις ότι σε καταλαβαίνω, παρόλο που δεν έχω γνωρίσει πόνο όπως ο δικός σου» είπε καθώς την έπιανε ελαφρά από τη μέση. «Δε χρειάζεται να υποφέρουμε μόνοι μα-»

«Μια μέρα που το λυκόφως είχε βγει στον ουρανό» τον διέκοψε αγνοώντας τα λόγια του, «είχα πέσει στην άκρη της λίμνης, προσπαθώντας να βγάλω τον πόνο από μέσα μου. Δε θυμάμαι αν φώναζα, αλλά ο λαιμός

μου πονούσε κι η φωνή μου είχε κλείσει. Ήμουν πεταμένη στην όχθη, με τα πόδια στο νερό, όταν τους ένιωσα να τρίβονται επάνω μου. Με χάιδευαν και με πλήγωναν με τα ράμφη τους. Εκείνη την ημέρα, μου πρόσφεραν για πρώτη φορά ηρεμία. Γαλήνη. Το μυαλό μου σταμάτησε να καίγεται και οι ρωγμές της καρδιάς μου έκλεισαν. Αφέθηκα, κουρασμένη και ανακουφισμένη, και με πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησα, η λίμνη ήταν άδεια. Πονούσα από τις πληγές. Στα χέρια, στα πόδια, στο στήθος, στο πρόσωπο. Πονούσα με την παραμικρή κίνηση, αλλά χαμογελούσα. Ήμουν ανάλαφρη. Νομίζω ότι τότε ήταν που τραγούδησα για πρώτη φορά. Ποιος θα το περίμενε, να γεννηθεί μια μελωδίας χαράς μέσα από τέτοιο σκοτάδι» είπε με πίκρα. «Άκουσαν το κάλεσμά μου και ήρθαν. Γνωρίζαμε πλέον ότι θα ήμασταν μαζί. Από τότε, τους καλώ όποτε τους χρειάζομαι και τους κρατάω στην αγκαλιά μου. Κι εκείνοι μου προσφέρουν αυτό που δεν καταφέρνω να βρω από μόνη μου. Ηρεμία και γαλήνη. Όταν ο πόνος ξυπνάει και το μυαλό μου αρχίζει να καίγεται, όταν οι ρωγμές ξανανοίγουν, τότε οι κύκνοι με αγκαλιάζουν. Κι έτσι μπορώ, έστω για λίγο, να τον θυμάμαι όπως πραγματικά ήταν. Όπως με έκανε να αισθάνομαι όταν με κοίταζε, όταν μου χαμογελούσε και μου έπιανε το χέρι. Το αγόρι μου.»

Η Αθάμη είχε σταματήσει να κοιτάζει τον δαυλό στο βάθος. Στην πραγματικότητα, δεν κοίταζε πουθενά. Ήταν προφανές ότι είχε ξαναχαθεί μέσα στο μυαλό της.

«Έτσι άντεξα κι έζησα μέχρι τώρα» είπε, αλλά όχι προς τον Ίσανδρο. Αυτή η φράση απευθυνόταν στην ίδια. «Εκείνοι είναι η οικογένειά μου τώρα πια» είπε άχρωμα. Είχε ξαναγίνει η γνωστή Αθάμη.

Ο άντρας της χάιδεψε το πρόσωπο. Είχε αρχίσει να ανησυχεί.

«Αθάμη, γλυκιά μου! Οικογένεια είναι τα άτομα δίπλα στα οποία μπορείς να αντέξεις τη ζωή σου. Εσύ, λοιπόν, είσαι η δική μου οικογένεια τώρα.»

Η γυναίκα δεν του έδινε σημασία. Η μόνη κίνηση του σώματός της προκαλούνταν από τις αναπνοές που έπαιρνε. Η όραση και η ακοή της είχαν στραφεί προς τα μέσα. Ο Ίσανδρος, παρόλα αυτά, επέμενε. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να μουσκεύουν ξανά. Της κράτησε τα χέρια.

«Αθάμη, χάρη σ' εσένα, μπορώ να αντέξω τον πόνο μου τώρα πια. Είσαι αυτό που δε γνώριζα ότι χρειαζόμουν. Είσαι, πλέον, ένα μέρος από την καρδιά μου. Σε χρειάζομαι.»

Μάταια περίμενε απάντηση. Η γυναίκα είχε παραδοθεί και πάλι στην εμμονή της. Το προστατευτικό της κέλυφος είχε σπάσει. Οι σκέψεις που την κυβερνούσαν όλα τα χρόνια που έζησε στο εμμέσθeno βουνό, επανήλθαν. Την άρπαξαν και την έριξαν ξανά μέσα στον πόνο της, αφήνοντάς τη να ικετεύει βουβά για βοήθεια, παλεύοντας στα νερά μιας νοητής λίμνης μέσα στην οποία ήταν αδύνατον να πνιγεί. Δεν άκουγε τη σπασμένη φωνή του άντρα, που την παρακαλούσε να επιστρέψει. Δεν έβλεπε τα δάκρυά του. Ή δεν νοιαζόταν. Εκείνος προσπαθούσε ακόμη και τότε να της χαμογελάσει.

«Θέλεις να έρθεις μαζί μου;» τη ρώτησε κι ήξερε πως ανόητα περίμενε την απάντησή της.

«Το άρωμα» την άκουσε να λέει. «Το άρωμα είναι εδώ.»

Μακρινές βροντές ακούστηκαν μέσα από τον μαύρο ουρανό του βουνού.

«Πονάει. Σπαρταράει. Δεν ξέρω πώς να τον βοηθήσω» είπε και δεν κατόρθωσε να συγκρατήσει το λυγμό της. «Σπαρταράει στην αγκαλιά μου. Σπαρταράει. Το αγόρι μου.»

Στράφηκε προς την ομίχλη και περπάτησε μακριά από τον γκρεμό. Ο Ίσανδρος αμέσως έτρεξε κοντά της. Η γυναίκα σήκωσε το βλέμμα της προς την κορυφή του βουνού.

«Το αγόρι μου» είπε θλιμμένη, με μάτια κατακόκκινα.

Ο άντρας αμέσως αισθάνθηκε τι σκόπευε να κάνει η Αθάμη. Δε γνώριζε τι ακριβώς θα της συνέβαινε στην Πηγή, αλλά ένιωσε πως θα την έχανε για πάντα, αν την άφηνε να φτάσει μέχρι εκεί. Έτρεξε να της κλείσει τον δρόμο με τα χέρια του ανοιχτά, σαν αγκαλιά, μπροστά της.

«Αθάμη, μην το σκέφτεσαι άλλο, σε παρακαλώ. Η σκέψη αυτή σε φθείρει, σου κολλάει το μυαλό και πληγώνει την ψυχή σου» της είπε, παρόλο που ήξερε πως όλα αυτά η Αθάμη τα γνώριζε ήδη.

Η γυναίκα προσπάθησε να κοιτάξει μακριά από τις εικόνες του παρελθόντος, ανάμεσα στις οποίες είχε χαθεί πάλι και να ρίξει τα μάτια της επάνω του.

«Τι άλλο μου απομένει να σκεφτώ;» τον ρώτησε και τον προσπέρασε, συνεχίζοντας το δρόμο της δίχως να περιμένει απάντηση.

Ο άντρας έτρεξε και της έκλεισε ξανά τον δρόμο.

«Κανένα άτομο δεν είναι καταδικασμένο, όσο ακόμη ζει. Έλα μαζί μου. Μακριά από το βουνό. Πάντα, μα πάντα, υπάρχει ελπίδα.»

Η Αθάμη θύμωσε.

«Ελπίδα» είπε με άγρια φωνή μέσα από τα δόντια της.

Αυτή τη φορά ο Ίσανδρος ένωσε το βλέμμα της σκληρό επάνω του. Έκανε μισό βήμα προς τα πίσω.

«Ελπίδα» επανέλαβε με το ίδιο ύφος η γυναίκα.

Έμειναν κι οι δύο να κοιτάζονται σιωπηλοί. Οι βροντές του βουνού γέμισαν το κενό ανάμεσά τους. Η Αθάμη έσπασε πρώτη τη σιωπή. Χαμηλόφωνα, αλλά με προφανέστατο θυμό και θλίψη, χτύπησε τον Ίσανδρο με τα λόγια της.

«Τι πιστεύεις ότι θα συμβεί αν γυρίσεις πίσω; Νομίζεις πως θα τη συναντήσεις και πως ξαφνικά θα καταφέρεις ν' αντιμετωπίσεις τη δειλία σου;»

Αν και πόνεσε, ο Ίσανδρος αγνόησε το χτύπημα και της απάντησε με ηρεμία.

«Χάρη σ' εσένα, ίσως και να μπορέσω. Νομίζω ότι δίπλα σου έχω αρχίσει να θεραπεύο-»

«Δεν υπάρχει θεραπεία για μια ασθένεια που η δουλειά της είναι να αναγεννάται» τον διέκοψε εκείνη, μιλώντας πολύ έντονα.

Ο Ίσανδρος το αγνόησε κι αυτό, αλλά κάτι μέσα του είχε ήδη υποχωρήσει. Ήταν πολύ άμεση η αλήθεια για να καταφέρει η καρδιά του να την παραβλέψει.

«Το ξέρω» της είπε. «Δεν πιστεύω, όμως, ότι μόνο η θεραπεία μπορεί να μας σώσει. Πιστεύω ότι αν είμαστε μαζί, έχουμε ελπίδα να ζήσουμε χωρίς εμμονές. Θέλω να σε βοηθήσω να κρατάς τις σκέψεις σου σε ισορροπία. Κι αν θέλεις, μπορείς να δοκιμάσεις κι εσύ το ίδιο σε μένα. Δεν έχω χάσει την ελπίδα μου.»

Σχεδόν σαν να τον λυπάται, γύρισε το βλέμμα της προς τους Άκανθες, στο βάθος. Και τον χτύπησε ξανά με τις λέξεις της.

«Εκείνος ο δαυλός, δίπλα στη γέφυρα; Κάνει ακριβώς αυτό. Ψάχνει την ελπίδα. Κάθε μέρα» είπε κι αμέσως τον ξανακοίταξε άγρια. «Ξέρεις τι βρίσκεται δίπλα στο δαυλό; Κόκαλα. Άχρηστα κόκαλα. Είναι ο σκελετός της γυναίκας που έχτισε τους Άκανθες και τώρα κείται πλάι στο μνημείο που φτιάχτηκε εις το όνομα της εμμονής της. Ακόμη και μετά το θάνατό της, η εμμονή της δεν αντέχει να αφεθεί. Επιμένει να ξυπνάει κάθε φορά, επιμένει να αγνοεί τον θάνατο, που τον έχει τόση ανάγκη. Ο πόνος για τα χαμένα μας όνειρα μπορεί να κοιμηθεί, αλλά δεν μπορεί να πεθάνει. Εκείνος ο σωρός από κόκαλα είναι η ελπίδα που ψάχνεις.»

Το σώμα του κρύωσε. Η Αθάμη μπορεί να του μιλούσε σκληρά, μα εκείνο που τον πονούσε περισσότερο ήταν η αλήθεια που ανάβλυζε από τις λέξεις της. Χρειάστηκε ελάχιστες στιγμές μέχρι να χάσει τελείως την ψυχραιμία του και να υποκύψει στα δάκρυα.

«Το ξέρω» της είπε, παραδομένος στην απελπισία του, καθώς έχωνε το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του.

Αφήνοντάς τον στους λυγμούς του, η γυναίκα με τα κόκκινα μάτια τον προσπέρασε και με βιαστικά βήματα χάθηκε στην ομίχλη.

Όταν πήρε τα χέρια του από το πρόσωπό του, παρατήρησε πως η Αθάμη έλειπε. Αυτή τη φορά, όμως, δεν έτρεξε να τη βρει. Η εύθραυστη πίστη του στην ελπίδα είχε τραυματιστεί πολύ βαριά. Αιχμάλωτος της απελπισίας και της εμμονής του, κάθισε στο έδαφος και για πολλή ώρα έμεινε ακίνητος. Βυθιζόταν όλο και περισσότερο στο παρελθόν. Σκεφτόταν τη γυναίκα την οποία είχε αφήσει να φύγει χωρίς να της πει ποτέ όσα αισθάνονταν. Έφερνε στο μυαλό του τις στιγμές που ήταν έτοιμος να της πει ότι την αγαπάει ή έστω να της πει ότι του αρέσει η παρέα της. Δεν είχε τολμήσει ούτε καν να της μιλήσει σ' εκείνες τις στιγμές.

Θυμήθηκε την ημέρα που Εκείνη τον φίλησε στο μάγουλο, αποχαιρετώντας τον, επειδή θα έφευγε από την πόλη για πολύ καιρό. Τη μισούσε για εκείνο το φιλή. Τη λάτρευε που του το έδωσε, αλλά απεχθανόταν το ότι ήταν το μέγιστο που θα υπήρχε ποτέ ανάμεσά τους. Θα ήταν, άραγε; Δεν έμαθε ποτέ. Δεν τόλμησε να μάθει. Κι όταν τον ρώτησε κάποια μέρα το λόγο για την ανισόρροπη συμπεριφορά του απέναντί της, πάλι δεν μίλησε. Δεν τόλμησε ούτε να μαλώσει μαζί της. Είχε αποφασίσει από νωρίς πως δεν υπήρχε περίπτωση να είναι ποτέ μαζί οι δυο τους. Χωρίς αποδείξεις, χωρίς καν ενδείξεις. Απλά το είχε αποφασίσει.

Αντιλήφθηκε πόσο εύκολο ήταν να σκέφτεται έτσι. Είχε αποφασίσει πως δεν υπήρχε ελπίδα, για να μην πληγωθεί σε περίπτωση που αποδεικνυόταν πως πράγματι δεν υπήρχε ελπίδα. Είχε επιλέξει τον εύκολο δρόμο, αλλά ακόμη κι έτσι χρειαζόταν προσπάθεια κι επιμονή για να κρατηθεί στον δρόμο εκείνον.

«Θέλει θάρρος για να είσαι δειλός» είπε από μέσα του και χαμογέλασε ειρωνικά στον εαυτό του.

Αποφάσισε να πονέσει κι άλλο. Ανάγκασε τον εαυτό του να κοιτάζει το πρόσωπό της. Τα μάτια της. Όχι, όχι τα μάτια. Τα μαλλιά της. Εκείνα μπορούσε να τα αντέξει. Κοίταξε τα μαλλιά της. Ήθελε να τα αγγίξει. Τράβηξε, όμως, το χέρι του γρήγορα πίσω, για να μη χαλάσει την εικόνα. Τα χείλη της. Πονούσε η ανάμνησή τους. Θα μπορούσε να τα ξεχωρίσει ανάμεσα σε άπειρα ξένα χείλη. Τα μάτια της. Όχι, ο λαιμός της. Έτσι πονούσε λιγότερο. Πόσες φορές είχε φανταστεί την αίσθηση να τη φιλάει στο λαιμό! Στο τέλος, τα μάτια της νίκησαν. Όρμησαν μπροστά και τον κοίταξαν από μόνα τους. Του ξέφυγε ένα επιφώνημα αγωνίας. Έκλεισε τα μάτια του, αλλά το βλέμμα της ήταν ακόμη εκεί. Πονούσε, δεν άντεχε να την κοιτάζει. Κι ακόμη περισσότερο, δεν άντεχε να τον κοιτάζει εκείνη.

«Είσαι το ένα πράγμα που δεν έπρεπε να μου συμβεί ποτέ και το μοναδικό πράγμα για το οποίο αξίζει να ζω» είπε.

Δεν κατάλαβε αν απλά το σκέφτηκε ή αν μίλησε φωναχτά. Ο αληθινός κόσμος και οι εικόνες του μυαλού του συνυπήρχαν πια. Δεν ήξερε, ούτε τον ενδιέφερε να καταλάβει, σε ποιόν από τους δύο κόσμους ζούσε εκείνη τη

στιγμή. Χαμογέλασε μέσα από τον πόνο του. Όποτε κατόρθωνε να υπομείνει για λίγο την εικόνα της, θυμόταν πόσο γλυκιά ήταν.

Εκείνη τον κοίταζε χαμογελαστή καθώς κάθονταν πάνω σ' έναν βράχο, λίγα μέτρα μακριά του. Τα χείλη της κουνήθηκαν.

«Ίσανδρε» του είπε.

Ο άντρας τινάχτηκε όρθιος. Στ' αλήθεια η γυναίκα φαινόταν να κάθεται στον βράχο. Κοίταζε γύρω του. Η ομίχλη ήταν στη θέση της, το ίδιο και οι Άκανθες. Οι βροντές δεν είχαν φύγει. Ξανακοίταξε τον βράχο. Η γυναίκα ήταν ακόμη εκεί. Σίγουρος ότι επρόκειτο για παιχνίδι του μυαλού του, έκανε λίγα βήματα προς το μέρος της. Ένωθε να καίγεται. Πρώτα το μυαλό του και μετά το σώμα του. Ταυτόχρονα, έτρεμε από το κρύο. Ή από φόβο. Ήταν προφανέστατα Εκείνη. Το χαμόγελό της τον αγκάλιαζε και τον προστάτευε, όπως παλιά. Τόλμησε λίγα ακόμη βήματα. Όταν την έβλεπε καθαρά πια, σταμάτησε κι η φωνή του έβγαλε παλιό αναστεναγμό και πόνο.

«Ζωή;»

«Ναι» απάντησε η γυναίκα.

Να χωθεί στην αγκαλιά της. Μόνο αυτό ήθελε. Να μείνει δίπλα της, όπου κι αν βρισκόταν εκείνη. Όμως, δεν πίστευε πως ήταν η ίδια. Ήταν βέβαιος πως ήταν η φαντασίωση, η εμμονή του. Ήταν ντυμένη με τα ρούχα που ο ίδιος θυμόταν. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα ακριβώς όπως τα είχε κρατήσει εκείνος στη μνήμη του. Κι όμως, ήταν εκεί, μπροστά του. Μπορούσε να κάνει μερικά βήματα και να την αγγίξει, αν ήθελε. Ίσως να τολμούσε να της μιλήσει, επιτέλους.

Την κοίταξε στον λαιμό. Δεν τολμούσε να σηκώσει το βλέμμα του παραπάνω. Ένωθε τη ματιά της επάνω του.

«Είσαι εδώ για μένα;» τη ρώτησε.

«Για σένα» απάντησε εκείνη κι έγνεψε καταφατικά.

Πλέον ο Ίσανδρος ήταν βέβαιος ότι ήταν η φαντασίωσή του. Ακόμη κι έτσι, όμως, αυτό που του συνέβαινε δεν έχανε τη δύναμή του. Η γυναίκα που είχε χάσει ήταν και πάλι κοντά του. Μπορούσε να μείνει μαζί της. Μαζί της. Τον γέμιζε με αγαλλίαση μια τέτοια σκέψη. Οι βροντές του βουνού ταρακούνησαν την ατμόσφαιρα, μα ο άντρας δεν έδωσε καμία σημασία.

Διστακτικά, συνεχίζοντας να την κοιτάζει στον λαιμό κι όχι στα μάτια, της απηύθυνε πάλι τον λόγο.

«Δεν κατάφερα να σταματήσω να σε σκέφτομαι, όλα αυτά τα χρόνια» της είπε και δεν πίστευε πως μόλις είχε κατορθώσει να της ομολογήσει κάτι τόσο σημαντικό.

Η γυναίκα σηκώθηκε όρθια και τον πλησίασε.

«Μ' αγαπάς ακόμη;»

Τα μάτια του μούσκεψαν. Η φωνή του βγήκε σπασμένη.

«Σ' αγαπάω ανυπόφορα.»

Σήκωσε το βλέμμα του κι ήρθε αντιμέτωπος με το πρόσωπό της. Αισθάνθηκε κάτι μέσα του να λιώνει. Ήταν υπέροχη, ακριβώς όπως τη θυμόταν. Ήξερε πως, μετά από τόσα χρόνια, αναπόφευκτα θα είχε αλλάξει. Κι όμως, η γυναίκα στεκόταν μπροστά του ακριβώς όπως ήταν πριν από πολύ καιρό. Την κοίταζε αχόρταγα. Όσο περισσότερο την κοίταζε, τόσο πιο ολοκληρωμένος ένιωθε. Αλλά πονούσε. Είτε την είχε μπροστά του είτε όχι, πάντα πονούσε όταν την είχε στο μυαλό του.

«Μερικές φορές» της είπε μιλώντας αργά, «όταν σε σκέφτομαι, θέλω να πεθάνω.» Σήκωσε τα χέρια του και τα έφερε κοντά στους ώμους της. Τα τράβηξε πίσω, αργά. Δεν την άγγιξε. «Αν όμως πεθάνω» συνέχισε να μιλάει, «δε θα μπορώ να σε σκέφτομαι.»

Εκείνη μόνο τον κοίταζε αμίλητη, με το γλυκό χαμόγελο που ο ίδιος θυμόταν πως είχε. Ο Ίσανδρος άπλωσε ξανά τα χέρια του για να χαϊδέψει τα μαλλιά της. Δεν τόλμησε όμως να τ' ακουμπήσει.

Επέμενε να την κοιτάζει στα μάτια, επίτηδες, για να πονέσει τον εαυτό του.

«Σε μίσησα και σε λάτρεψα. Και σε έχασα» είπε στη γυναίκα.

Την κοίταξε με μεγάλη επιθυμία. Ήθελε να πέσει πάνω της, να χωθεί στην αγκαλιά της.

«Θέλεις να είμαστε μαζί;» τον ρώτησε η γυναίκα.

Η αναπνοή του σταμάτησε μόλις το άκουσε αυτό. Όταν επανήλθε, πήρε βαθιά εισπνοή και μετά βαθιά εκπνοή, πάντα με τα μάτια του κολλημένα στα δικά της. Η ομίχλη πίσω της είχε πάρει κόκκινο χρώμα. Ο βράχος το ίδιο. Με

εξαίρεση εκείνη, όλα τα πράγματα γύρω της ήταν κόκκινα. Ήθελε ν' αφεθεί επάνω της, να τη φιλήσει στον λαιμό και να κουλουριαστεί στην αγκαλιά της. Αντιλήφθηκε πως το άρωμα του βουνού τον τριγύριζε ήδη για πολλή ώρα. Ένωσε τις βροντές να τον καλούν. Ήθελε να μείνει μαζί της. Μετά απ' όλα τα χρόνια που έχασε και που υπέφερε για εκείνη, μπορούσε τελικά να είναι μαζί της.

«Σε έχασα» είπε ξανά.

«Θέλεις να είμαστε μαζί;» τον ξαναρώτησε εκείνη.

Σήκωσε το χέρι του να χαϊδέψει τα χείλη της. Με πόνο το τράβηξε πίσω πριν τα αγγίξει.

«Σε έχασα.»

Το βλέμμα του έπεσε στο έδαφος. Η καρδιά του βάρυνε.

«Για πολύ καιρό έζησα με την εμμονή» μονολόγησε. Πάγωσε από τον πόνο ξεστομίζοντας τις τελευταίες λέξεις: «Όχι άλλο πια.»

Ξαφνικά κατάλαβε ότι η καρδιά του μέχρι και πριν λίγα δευτερόλεπτα χτυπούσε σαν μανιασμένη. Αντιλήφθηκε πως τα πόδια του έτρεμαν όλη αυτή την ώρα. Το κρύο που τον τύλιγε είχε χαθεί. Το έδαφος, το χορτάρι και οι πέτρες είχαν ξανά τα χρώματά τους. Το κόκκινο πέπλο τον είχε εγκαταλείψει. Σήκωσε τα μάτια του και δεν υπήρχε πια εκείνη μπροστά του. Κοίταξε ολόγυρα. Ήταν μόνος.

Δεν είχε ξανακούσει δυνατότερες βροντές μέχρι εκείνη τη στιγμή. Η κορυφή του εμμέσθενου βουνού σείστηκε και λούστηκε από μέγα φως. Καθώς δεν μπορούσε να κοιτάξει καθαρά από το σημείο στο οποίο στεκόταν, όρμησε βιαστικά στο ανηφορικό μονοπάτι. Κρατούσε μπροστά στα μάτια του την εικόνα της Αθάμης για να παίρνει δύναμη και να αντέχει τον άνεμο. Κι όσο ανέβαινε, τόσο πύκνωνε ο άνεμος και σκλήραινε το κρύο. Κι έπρεπε να κάνει το βήμα του όλο και μικρότερο, διότι το μονοπάτι προς την κορυφή στένευε και καλύπτονταν από κίτρινη ομίχλη. Κάνοντας την ομίχλη στην άκρη όσο μπορούσε με τα χέρια του, ο Ίσανδρος ανέβαινε κι ανέβαινε, κρατώντας το πρόσωπο της γυναίκας με τα κόκκινα μάτια καθαρό στη μνήμη του, όσο καθαρό μπορούσε να μείνει μέσα στο κιτρινωπό, παγωμένο χάος που τον κύκλωνε.

Βόμβος γέμιζε το εσωτερικό των αυτιών του. Και καρδιοχτύπι μαζί. Ο κοφτερός άνεμος τον χτυπούσε τόσο επίμονα, λες κι ήθελε να σβήσει τη δύναμή του. Έπεσε στα γόνατα και κράτησε τα χέρια σηκωμένα μπροστά από το πρόσωπό του για να τον εμποδίσει. Πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να σταματήσει. Ν' αφήσει την Αθάμη στην τύχη της και να γυρίσει πίσω. Αλλά η σκέψη αυτή ήταν ξένη. Άγνωστη. Εξαφανίστηκε αμέσως μόλις εμφανίστηκε. Τα πονεμένα μάτια της γυναίκας δεν είχαν χαθεί από μπροστά του. Του έδωσαν δύναμη για να συνεχίσει. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά μετά από λίγα μέτρα ο δυνατός άνεμος τον έριξε στο έδαφος. Αναγκάστηκε να συρθεί με τους αγκώνες για την υπόλοιπη διαδρομή.

Κατάφερε να συρθεί για αρκετά μέτρα πριν ακουστούν οι φωνές. Τέντωσε τα αυτιά του για ν' ακούσει. Οι φωνές δεν μιλούσαν καθαρά. Ο πόνος τους, όμως, ήταν προφανής. Γυναικείες, αντρικές, πολλές φωνές πονούσαν μαζί. Τότε συνειδητοποίησε ο Ίσανδρος, πως οι φωνές αυτές ήταν οι βροντές του βουνού, που ακούγονταν ήδη για πολλή ώρα. Όσο κι αν προσπάθησε, δεν κατάφερε να ξεχωρίσει τη φωνή της Αθάμης ανάμεσά τους. Σερνόμενος ανάμεσα στις φωνές, στον πόνο τους και στον παγωμένο κιτρινωπό άνεμο, με τα δάχτυλά του δυνατά γαντζωμένα στο χώμα, έσπρωχνε το σώμα του εκατοστό-εκατοστό για πολλή ώρα, ώσπου αισθάνθηκε μια άγνωστη, ζεστή υγρασία να ακουμπάει το δέρμα του.

Όταν τελικά βγήκε από την κίτρινη ομίχλη, παρατήρησε πως η κορυφή του βουνού ήταν στην ουσία ένα μεγάλο πλάτωμα, το οποίο η ομίχλη κάλυπτε απ' όλες τις πλευρές. Η θερμοκρασία ήταν υψηλότερη σε σχέση με το υπόλοιπο βουνό κι ο ουρανός ήταν τόσο καθαρός, ώστε ο Ίσανδρος μπορούσε να ξεχωρίσει τους αστερισμούς, αν ήθελε. Στο κέντρο του πλατώματος είδε μια πολύ μικρή λίμνη, λίγο φαρδύτερη από το στόμα ενός πηγαδιού. Γύρω της υπήρχαν διάσπαρτα κρανία και κομμάτια που θα 'λεγε κανείς πως μοιάζαν με κομμάτια από μακριά κέρατα. Στη μέση της μικρής λίμνης, συνοδευόμενη από τις φωνές του βουνού και βουτηγμένη μέχρι τα γόνατα στο νερό, έκλαιγε η Αθάμη.

Βλέποντάς την ο Ίσανδρος έκανε λίγα προσεκτικά βήματα προς το μέρος της. Καθώς η γυναίκα είχε πετάξει τον χιτώνα της, φαινόταν ολοκάθαρα το

γυμνό της σώμα, χαραγμένο παντού με παλιές και νέες πληγές από τα ράμφη των κύκνων, μνημείο που το ίδιο το εμμέσθενο βουνό είχε σκαλίσει επάνω της με το πέραςμα των χρόνων. Μια λάμψη τριγύριζε βιαστική μέσα στο νερό της λίμνης, γύρω από τα πόδια της γυναίκας. Είχε το ίδιο κιτρινωπό χρώμα με την ομίχλη, σαν να ξεπήδησαν και τα δύο στοιχεία από την ίδια πηγή. Το νερό συμπεριφερόταν σαν ζωντανό, πιέζοντας τα πόδια της Αθάμης και τυλίγοντάς τα, προσπαθώντας να σκαρφαλώσει προς τα επάνω στο σώμα της. Δεν κατάφερε όμως να κολλήσει επάνω της και, κάθε φορά που λίγες σταγόνες προσπαθούσαν να κολλήσουν στο δέρμα της, έπεφταν γρήγορα ξανά στην επιφάνεια του νερού. Ο άντρας πλησίασε κι άλλο την Αθάμη κι ακούμπησε τις παλάμες του στους ώμους της. Εκείνη σταμάτησε απότομα το κλάμα και κατέβασε τα χέρια της. Ήταν έκπληκτη.

«Τα κατάφερες» του είπε. Ακουγόταν πολύ απογοητευμένη. Κοίταξε τα σημάδια επάνω στο σώμα της και μετά ξανά εκείνον.

Ο Ίσανδρος προσπάθησε να της δώσει θάρρος.

«Αυτή τη φορά τα κατάφερα. Δεν πιστεύω, όμως, πως ήταν και η τελευταία. Αν χρειαστεί να αντιμετωπίσω την εμμονή μου ξανά, δε θέλω να το κάνω μόνος μου. Αθάμη, έλα μαζί μου, σε παρακαλώ» της χαμογέλασε όσο πιο ζεστά μπορούσε.

«Τα κατάφερες» είπε ξανά εκείνη. «Σε λίγο καιρό έκανες αυτό που εγώ ήμουν ανάξια να κατορθώσω για χρόνια. Είμαι καταδικασμένη, έτσι δεν είναι;»

«Όχι!» απάντησε δυνατά και βιαστικά ο άντρας. «Μου είπες πως το βουνό βρήκε εσένα, αλλά ότι εγώ το βρήκα μόνος μου. Τώρα πια έχω καταλάβει τον λόγο. Χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον. Το βουνό σε πήρε για να σου δώσει αυτό που έχεις ανάγκη. Χρειάζεσαι έμενα δίπλα σου για να ελευθερωθείς από την εμμονή σου. Κι εγώ βρήκα μόνος μου το βουνό, το οποίο μου πρόσφερε αυτό που δε γνώριζα καν ότι χρειαζόμουν: Εσένα. Άφησέ με να σε πάρω μακριά από 'δώ.»

Δεν πήρε απάντηση. Ούτε που τον κοίταζε πια. Είχε τα χέρια της μπροστά στο στήθος της, σαν να κρατούσε μωρό στην αγκαλιά της.

«Να σε δω για μια φορά ακόμη, πριν χαθώ» είπε προς την άδεια αγκαλιά της.

«Αθάμη!» φώναξε ο άντρας για να τη φέρει πίσω στην πραγματικότητα.

«Ήρθες κι έφυγες γρήγορα, πριν προλάβω να σε γνωρίσω, αγόρι μου» συνέχισε εκείνη να μιλάει στον αέρα.

Ο Ίσανδρος πάτησε μέσα στη μικρή λίμνη και αγκάλιασε το πρόσωπο της γυναίκας.

«Δε θα τον βρεις μέσα στις εμμονές σου, Αθάμη!» φώναξε απελπισμένος. «Στο μυαλό σου υπάρχει μόνο έτσι όπως εσύ τον έχεις δημιουργήσει. Είναι σκοτεινό αυτό που έχεις φτιάξει μέσα σου.»

Εκείνη, αγνοώντας τον, έσφιξε τον αέρα γύρω από την άδεια αγκαλιά της.

«Αν ήξερες πόσο σ' αγαπούσα» είπε με θλίψη.

Ο Ίσανδρος ένιωσε ξαφνικά μεγάλο πόνο στα πόδια του. Κοίταξε προς τα κάτω και είδε ότι η λάμψη μέσα στο νερό δεν τον άγγιζε, όπως την Αθάμη. Ο πόνος στα πόδια του γρήγορα έγινε κάψιμο. Έβγαλε μια δυνατή κραυγή κι έπεσε προς τα πίσω, ρίχνοντας το σώμα του έξω από τη λίμνη.

«Συγγνώμη που δεν μπόρεσα να σε σώσω, μικρό μου. Δεν ήξερα πώς να σε βοηθήσω» ακούστηκαν τα θλιμμένα λόγια της γυναίκας, η οποία δεν έδειχνε την παραμικρή αντίδραση στις κινήσεις του άντρα. «Δεν ήξερα τι είχες πάθει. Ήσουν πολύ μικρός για να αντέξεις τέτοιο πόνο.»

Οι φωνές του βουνού δυνάμωσαν την ψαλμωδία τους και δυνατός άνεμος σηκώθηκε μέσα από τα νερά της μικρής λίμνης ουρλιάζοντας, κατευθυνόμενος προς τον ουρανό. Οι σταγόνες του νερού τώρα κολλούσαν στα πόδια της γυναίκας χωρίς να πέφτουν. Η λάμψη μέσα στο νερό σκαρφάλωνε κι αυτή στο δέρμα της, μαζί με τις σταγόνες. Φως και ύδωρ κάλυπταν εκατοστό-εκατοστό το σώμα της Αθάμης.

«Και πέθανες. Κι όταν σε έχασα, έμεινα πια μόνη μου» ψιθύρισε η γυναίκα προς την άδεια αγκαλιά της.

Το νερό πέρασε από τη λεκάνη, κάλυψε το στομάχι και γρήγορα έφτασε στα χέρια και στο στήθος της. Κι όσο σκέπαζε τις πληγές της Αθάμης, τόσο

πιο αδύναμη ακουγόταν εκείνη, σαν νυσταγμένη. Ο Ίσανδρος προσπάθησε να την πιάσει και να την απομακρύνει από τη λίμνη. Τα χέρια του κάηκαν μόλις ακούμπησε το νερό κι αμέσως τα τίνανε προς τα πίσω, μακριά από τη γυναίκα. Το νερό έφτασε στον λαιμό της και κάλυψε χείλη, μάτια και μέτωπο. Βυθισμένη στη θλίψη της, η μητέρα που για μόνη της οικογένεια είχε μιαν άδεια αγκαλιά ψιθύρισε άλλη μια φορά τον πόνο της, μα η φωνή της χάθηκε μέσα στο νερό που τη σκέπαζε.

Το φως μέσα στο νερό έλαμψε μέγα και φώτισε ολόκληρη την κορυφή. Περισσότερο νερό άρχισε να σκαρφαλώνει στο σώμα της. Ένας υδάτινος στρόβιλος σχηματίστηκε γύρω από τη γυναίκα και περιστρεφόταν με αυξανόμενη ταχύτητα. Ο Ίσανδρος έπεσε με την πλάτη στο έδαφος, φοβισμένος. Οι φωνές του βουνού κι ο δυνατός θόρυβος του στροβίλου πονούσαν τα αυτιά του. Προσπαθούσε με τα μάτια του να βρει τη γυναίκα μέσα στον υδάτινο όγκο, αλλά μάταια. Ο υγρός στρόβιλος ολοένα και φούσκωνε, ολοένα και ψήλωνε. Και μετά από λίγες στιγμές, έπεσε μεμιάς μέσα στη λίμνη και χάθηκε.

Ο Ίσανδρος αισθανόταν σαν να είχε κουφαθεί ξαφνικά. Τίποτα δεν ακουγόταν γύρω του. Οι φωνές είχαν πάψει. Άνεμος δεν σφύριζε πια. Το πρώτο που άκουσε τελικά, ήταν ο τρελός χτύπος της καρδιάς του. Γονάτισε μπρος στη μικρή λίμνη. Τα νερά της ήταν ήρεμα και η λάμψη μέσα τους είχε πια χαθεί. Η μικρή λιμνούλα βρισκόταν σιωπηλή και γαλήνια στην κορυφή του εμμέσθενου βουνού. Ο άντρας όρμησε στα ήρεμα νερά ψάχνοντας βιαστικά, αλλά γρήγορα οι παλάμες του συνάντησαν τον βυθό της ρηχής λιμνούλας.

Συνειδητοποιώντας ότι μόλις είχε απομείνει μόνος, μαζεύτηκε δίπλα στη λιμνούλα και περίμενε. Άνεμος δεν τον χτυπούσε, άρωμα δεν τον πολιορκούσε, βροντές δεν τον καλούσαν. Η κορυφή ήταν γεμάτη σιωπή, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα το συνταρακτικό εκεί πάνω. Κι ο άντρας, με το μυαλό του μπερδεμένο, κουλουριασμένος δίπλα στην Πηγή, περίμενε. Την επόμενη μέρα, ο Ίσανδρος ήταν ακόμη εκεί, περιμένοντας. Και την επόμενη, και την επόμενη.

Κι όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο περισσότερο αντιλαμβανόταν ότι είχε μείνει στ' αλήθεια μοναχός. Όπως ήταν μοναχός κι όταν είχε πρωτοφτάσει στο βουνό. Όπως ήταν για πολλά, πολλά χρόνια πριν ακόμη να βρει το βουνό. Και ήταν σ' εκείνο το αλλόκοτο μέρος που είχε πάψει, έστω και για λίγο, να είναι μόνος. Θυμήθηκε την πρώτη φορά που είχε συναντήσει την κόκκινη ματιά. Να την αποφύγει ήθελε, αλλά ζητούσε και να τη γνωρίσει καλύτερα. Η μοναξιά του εξαφανιζόταν δίπλα της. Δίπλα σ' εκείνα τα θλιμμένα, απελπισμένα κόκκινα μάτια που είχαν καεί από τα χρόνια του πόνου. Τα μάτια που είχαν μείνει για τόσο καιρό στραμμένα προς τα μέσα, ώστε ήταν πια ανίκανα να αντικρίσουν ξανά τον κόσμο. Θυμήθηκε πόσο τα είχε λυπηθεί εκείνα τα μάτια. Πόσο είχε προσπαθήσει να τα φέρει σε άλλο μονοπάτι, να τα φροντίσει και να τα κρατήσει ασφαλή.

Έτσι, ο Ίσανδρος βρήκε τη δύναμη να σηκωθεί και να απομακρυνθεί από την Πηγή. Πέρασε μέσα από την κίτρινη ομίχλη και περπάτησε το κατηφορικό μονοπάτι. Μόνο στο μεγάλο πλάτωμα σταμάτησε, εκεί όπου τον είχε πρωτοβγάλει ο δρόμος του όταν είχε βρει το βουνό. Κοίταξε στο βάθος, προς την ομίχλη που κάλυπτε τη λίμνη του πρώτου επιπέδου. Χωρίς να καθυστερήσει άφησε το μονοπάτι του βουνού και προχώρησε μέσα στην ομίχλη. Περπάτησε δίπλα από την όχθη της πρώτης λίμνης, πατώντας επάνω στα ίδια βήματα που είχε αφήσει την πρώτη φορά. Ακολουθώντας την ίδια παλιά διαδρομή, έφτασε στο ίδιο σημείο στο οποίο είχε συναντήσει την κόκκινη ματιά για πρώτη του φορά. Γονάτισε στην όχθη της λίμνης, βούτηξε τις παλάμες του στο νερό και τις έφερε μπροστά στο πρόσωπό του. Άφησε τις σταγόνες της λίμνης να τρέξουν πάνω στα χέρια του και στα ρούχα του κι ακούμπησε τα χείλη του στα υγρά του δάχτυλα.

«Θα σε θυμάμαι» ψιθύρισε.

Κι όπως ήταν γονατισμένος στην όχθη της λίμνης, κύκνοι ξεπρόβαλαν από τα σκοτεινά νερά. Με ελαφριούς παφλασμούς έπλευσαν προς το μέρος του και σχημάτισαν ένα ημικύκλιο μπροστά του, επάνω στο νερό. Ήταν αρκετά κοντά, ώστε ο Ίσανδρος μπορούσε να ξεχωρίσει τα χαρακτηριστικά τους. Διέκρινε έναν κύκνο με μία μόνο φτερούγα. Είδε έναν ο οποίος δεν είχε πρόσωπο. Δεν είχε χάσει τα μάτια ή το ράμφος του. Απλώς δεν τα είχε

ποτέ του. Σχεδόν στη μέση του ημικυκλίου διέκρινε έναν κύκνο με μάτια λαμπερά σαν φλόγες. Δεν έδωσε προσοχή σε λεπτομέρειες, αλλά μπορούσε έστω και με μια γρήγορη ματιά να καταλάβει πως κάθε κύκνος είχε τη δική του ιδιομορφία στην εμφάνιση. Οι κύκνοι είχαν τα βλέμματά τους στραμμένα όχι προς εκείνον, αλλά προς το μέρος απ' όπου είχαν εμφανιστεί. Έμοιαζαν να περιμένουν κάτι. Και τότε ήταν που ο Ίσανδρος τον είδε. Είδε έναν ακόμη κύκνο να βγαίνει από το σκοτάδι και να πλησιάζει προς το μέρος του. Έναν κατακόκκινο κύκνο.

Μόλις τον είδε, σύρθηκε με τα γόνατα μέσα στο νερό κι έτεινε τα χέρια του προς εκείνον. Το πουλί ακούμπησε με το ράμφος του την παλάμη του άντρα και τρίφτηκε επάνω της. Ο Ίσανδρος συνειδητοποίησε πως το τοπίο είχε ξαφνικά θολώσει, αλλά γρήγορα κατάλαβε πως ήταν τα μάτια του που είχαν βουρκώσει. Συνειδητοποίησε, επίσης, ότι χαμογελούσε. Έπιασε προσεκτικά το μικρό κεφάλι του κόκκινου κύκνου και το ακούμπησε στο δικό του. Έκλεισε τα μάτια του και τον αγκάλιασε. Ο κύκνος, σαν να ήξερε, καθόταν ήσυχος στην αγκαλιά του, τρίβοντας απαλά το ράμφος του στο μάγουλο του άντρα.

Δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ του ο Ίσανδρος να προσπαθήσει να υπολογίσει πόσο χρόνο παρέμεναν αγκαλιασμένοι οι δυο τους. Όταν, όμως, άνοιξε τα μάτια του, οι υπόλοιποι κύκνοι δεν ήταν εκεί. Άνοιξε αργά την αγκαλιά του κι άφησε τον Κόκκινο Κύκνο να στρίψει και να απομακρυνθεί, κατευθυνόμενος προς τα βαθιά νερά της λίμνης. Τον κοίταξε που κολυμπούσε ήσυχος, γαλήνιος. Έμοιαζε αποκομμένος από τις παλιές αναμνήσεις του. Και, καθώς ο Κόκκινος Κύκνος περνούσε στο σκοτάδι και στην ομίχλη της λίμνης, άνοιξε το στόμα του κι άφησε να βγει για μια ακόμη φορά η μοναχική μελωδία που είχε εν αγνοία της καλέσει τον Ίσανδρο στο εμμέσθενο βουνό.

Λίγη ώρα μετά ο άντρας διάβαινε τα τελευταία μέτρα του μονοπατιού που οδηγούσε στον έξω κόσμο. Πέρασε μονάχος το άνοιγμα που χωρούσε δύο άτομα πλάι-πλάι και στάθηκε ξανά στο μέρος που για καιρό είχε αφήσει πίσω του. Μπορούσε να ακούσει τους ήχους των ζώων και τα κελαηδίσματα των πουλιών να έρχονται από το μικρό δάσος εκεί κοντά.

Το αμάξι του ήταν ακόμη στο ίδιο σημείο όπου το είχε εγκαταλείψει, με την πόρτα του οδηγού ακόμη ανοιχτή. Βροχή και σκόνη το είχαν ταλαιπωρήσει και είχαν καταστρέψει το εσωτερικό του. Τα τζάμια του είχαν χαραχθεί από ξύλα και πέτρες που ήρθαν με τον άνεμο. Οι ρόδες είχαν ξεφουσκώσει, είχαν χάσει τον αέρα τους και το αμάξι έγερνε. Στα πίσω καθίσματα υπήρχε μια μεγάλη αχυρένια φωλιά όπου δύο τίρενοι τάιζαν τα μικρά τους.

Χωρίς να δώσει σημασία σ' αυτά που έβλεπε, ο Ίσανδρος γύρισε το κεφάλι του προς την άλλη μεριά του δρόμου, νότια, ατενίζοντας τη γαλάζια οροσειρά στον ορίζοντα. Θυμήθηκε, ότι πέρα από την οροσειρά απλωνόταν αυτό που ο κόσμος αποκαλούσε 'απέραντη θάλασσα' κι αναρωτήθηκε αν στ' αλήθεια η θάλασσα εκείνη δεν είχε τέλος. Χαμογέλασε με την αφέλεια της σκέψης εκείνης.

«Γιατί όχι;» αναρωτήθηκε.

Χωρίς να χάσει το χαμόγελό του, ξεκίνησε να βαδίζει προς το νότο.

